EUGEN NICOLAE GÎSCĂ

EDITURA MUSATINII
SUCEAVA

DUHUL OMULUI

STUDIAT PRIN CLARVEDERE

CICLUL DE CĂRTI

ALCĂTUIREA ENERGETICĂ A OMULUI
STUDIATĂ PRIN CLARVEDERE DIRECTĂ

Prefață

Ciclul de cărți „Omul şi arta de a lumina” cuprinde şase cărți. Acestea sunt adevărate manuale în mâna oricărui om ce vrea să se ridice la un grad înalt de autocunoaştere şi de cunoaştere a toate câte sunt. Cărțile din acest ciclu se ocupă de anatomia corpurilor energetice ce compun omul şi anume:

- trupul spirit
- trupul duh
- trupul suflet
- trupul material
- aură
- plasele mesianice

În aceste cărți încercăm împreună să răspundem la câteva din întrebările fundamentale ce macină pe fiecare om.

De unde venim?
De ce suntem aici?
Unde ne ducem?
Cine ne-a creat şi în ce scop?

În prima carte ce alcătuieşte acest ciclu, împreună cu celelalte cinci, se vorbeşte despre spirit. În această carte se specifică anatomia spiritului, principiul de funcționare a spiritului şi rolul spiritului în complexa alcătuire umană.

Informațiile cuprinse în acest ciclu de cărți sunt strânse de-a lungul a cincisprezece ani de observații şi de comparații energetice pe toate categoriile de oameni. Tot în aceste cărți facem referință şi la structurile energetice ale oamenilor din trecut dar şi din viitor, începând cu copiii ce vin la naştere în aceste momente.
Înainte de a trece să discutăm despre subiectul propriu-zis ce va fi dezvoltat în această carte, vom trece împreună în revistă, pe scurt, conținutul primei cărți, „Spiritul”.

Pentru a înțelege mai bine tainele omului, trebuie ținut seama în primul rând de vechimea structurilor energetice (trupuri sau corpuri) ce îl compun. Astfel vom reuşi să înțelegem ce este omul cu adevărat, şi anume o entitate care se exprimă prin spirit, prin duh, apoi prin suflet, trup fizic şi aură. Toate aceste corpuri prin care se exprimă omul au forme diferite formate din energie. Astfel spiritul are formă sferică, iar duhul, corpul fizic şi sufletul au o altă formă, pe care noi o numim formă umanoidă. Acest lucru arată că omul, înainte să se exprime prin forme de diferite feluri, a venit de undeva, adică din lumile fără formă. Astfel, putem privi omul şi îl putem analiza din mai multe perspective.

***Din perspectiva luminii**, putem să spunem că cea mai veche structură principală este spiritul, apoi în ordinea vechimii sunt duhul, sufletul, trupul fizic şi aura umană. De două mii de ani, omul are încă două învelişuri energetice ce înfăşoară aura, şi anume:*

1) *plasele mesianice*
2) *viitorul corp*

***Din perspectiva sinelui personal**, putem spune că se poate vorbi despre omul în lumile fără formă şi despre omul în lumile formei.*

***Din perspectiva lumilor prin care a umblat omul**, se poate vorbi despre oameni foarte vechi şi despre oameni foarte noi. Astfel, <u>oamenii foarte vechi</u> au la activ miliarde de lumi prin care au trecut şi în care au avut trupuri (corpuri) specifice fiecărei lumi în parte, până să vină în lumea spiritului şi să îmbrace trup de spirit. <u>Oamenii foarte noi</u> sunt oamenii care au fost creați prima dată în lumea spiritelor, în lumea duhurilor, în lumea sufletelor, în lumea trupurilor materiale sau în lumile aurice.*

Fiecare lume prin care trec oamenii are propria sa istorie înregistrată în locuri special construite, şi care leagă toate lumile între ele. Aceste locuri am convenit să le numim „locul cu cronicile akasha" ale lui Dumnezeu.

De asemenea, fiecare om care trece prin fiecare lume, are propria sa istorie, înregistrată atât în el însuşi, cât şi în acele locuri construite de Dumnezeu. Cel mai bătrân spirit întâlnit pe pământ şi studiat de noi are la activ cinci mii şapte sute de lumi prin care a trecut înainte să vină în lumea spiritelor şi în trupul de spirit. În urma studiului energetic efectuat în toate lumile din trecutul omului, s-a observat că:

1) Toate aceste lumi au fost create doar de o singură Ființă mereu izvorâtoare de nesfârşite energii creatoare.

2) De asemenea, toate corpurile tuturor ființelor ce populează toate lumile respective au fost create tot de acestă Ființă izvorâtoare de nesfârşite energii creatoare. Oamenii numeau cândva această Ființă Domine zeum, adică creatorul zeilor, românii o numeau de mult Domnul zeilor, iar în zilele noastre obişnuim să o numim Dumnezeu. Tot prin clarvedere, în urma studiului efectuat, s-a stabilit că Dumnezeu se poate manifesta în acelaşi timp în toate lumile create de El, dar i se poate arăta şi vorbi fiecărei ființe în parte din toate lumile Sale. De asemenea, am stabilit că El se poate manifesta în acelaşi timp şi ca persoană, şi ca trup, şi ca energie prezentă în toate lumile şi în toate ființele acelor lumi. S-a stabilit de asemenea că Dumnezeu a creat pe om în fiecare lume după chipul şi asemănarea Sa. În afară de aceşti fii ai Săi, Dumnezeu mai are şi fii înfiați de El, din rândurile fiilor fiilor Săi.

Cuprins:

Desene:

SCURTĂ ISTORIE A LUMILOR LUI DUMNEZEU

Dumnezeu a creat nesfârşitele lumi fără formă şi nesfârşitele lumi ale formei. Înainte de aceste două categorii de lumi mai există miliarde de categorii de lumi create de Dumnezeu. Prin toate aceste lumi, Dumnezeu l-a învăţat pe om să evolueze, omul fiind creat înaintea lumilor în El însuşi. Dumnezeu a stabilit încă din începutul tuturor începuturilor, Planul Lui cu omul. Planul lui Dumnezeu cu omul este desăvârşirea omului. Desăvârşirea omului este ştiinţa sau „Arta de a lumina" a lui Dumnezeu. Când omul este iniţiat de Dumnezeu în această artă, omul învaţă să-şi creeze lumi cu creaţii personale nemuritoare şi trup personal. Atunci omul devine desăvârşit.

Şi omul a fost adus în cele din urmă să se desăvârşească în prima lume a formelor. Între această primă lume a formelor şi lumea spiritelor, există milioane de lumi. Există o lege cosmică impusă de Dumnezeu. Ea spune că nici un om nedesăvârşit nu poate să treacă în următoarea lume până când nu se desăvârşeşte în lumea în care există la un moment dat.

SISTEMUL DUMNEZEIESC AL LUMILOR

(vezi desen 1)

De câte ori Dumnezeu creează o lume nouă, această lume se numeşte lumea şcoală în care este adus omul să înveţe. I se creează în această lume şcoală uniformele specifice lumii şcoală respective. Astfel putem spune că în lumea şcoală a spiritelor, uniforma specifică şcolii spiritelor este spiritul.

În afară de această lume şcoală, Dumnezeu îşi creează propria sa lume nemuritoare. Această lume poartă numele de Împărăţia lui Dumnezeu. Toţi oamenii care învaţă în fiecare lume şcoală împreună cu Dumnezeu se desăvârşesc. Astfel ei îşi construiesc „lumile luminate". Aceste lumi sunt lumile personale create de ei după ce părăsesc „cu nota zece" şcoala lui Dumnezeu. Tot atunci ei înapoiază trupul ce l-au purtat în şcoală şi care le-a fost „împrumutat" şi îşi construiesc trupuri nemuritoare, singuri. Există oameni în lumea şcoală care nu aşteaptă până la sfârşitul desăvârşirii lor, ci se apucă să creeze lumi şi creaţii proprii, separându-se de Dumnezeu. Atât ei cât şi creaţiile lor se destramă însă, pentru că nu sunt rodul creaţiei nemuritoare prin ştiinţă desăvârşită. Observând aceasta, mulţi din aceşti oameni cer să se întoarcă înapoi în lumea şcoală a lui Dumnezeu. Pentru toţi aceştia, Dumnezeu alcătuieşte lumea de îndreptare. În decursul a mai multor treceri prin acea lume, omul se mântuie, adică este posibil să conştientizeze răul făcut lui însuşi şi semenilor. Atunci el este reprimit în lumea şcoală şi îşi continuă învăţătura sa până la desăvârşire.

ISTORIA LUMII SPIRITULUI

Cândva, cu mult, mult timp în urmă, când primii oameni s-au desăvârşit în lumea şcoală, de dinaintea lumii spiritului, Dumnezeu a construit lumea următoare, şi anume lumea spiritelor. Înainte însă, Dumnezeu a construit Lumea lui Proprie numită „Împărăţia lui Dumnezeu". În lumea spiritelor, Dumnezeu a creat „cerurile şi pământul" şi toate

creaţiile minunate din ele care sunt: lumea animală şi lumea vegetală. Toate aceste creaţii le-a alcătuit din patru mari puteri Dumnezeieşti, care sunt energii nepieritoare.

Aceste energii sunt:
- energia de gând
- energia de cuvânt (sunet)
- energia de purtare (miros)
- energia de lumină

Aceste patru elemente (energii) alcătuiesc lumea spiritului. Apoi Dumnezeu a creat a cincea energie sau al cincilea element. Al cincilea element se numeşte suflarea creaţiei şi suflarea formelor. Aceste spirite ale creaţiei sunt numite de noi spirite ale naturii. Spiritele formei se numesc îngeri. Îngerii sunt de două categorii. Prima se numeşte categoria îngerilor fără trup. Aceşti îngeri sunt în număr de douăzeci şi unu şi au ca scop păzirea graniţelor lumii şcoală de oamenii nedesăvârşiţi din lumile anterioare. Îngerii fără trup sunt îngerii temeliei lumii şcoală a spiritelor. În a doua categorie de îngeri sunt incluşi îngerii cu trup spirit. Spiritele naturii au umblat cu Dumnezeu şi s-au desăvârşit. Ei stăpânesc arta păstrării nemuritoare şi a îngrijirii creaţiei lui Dumnezeu.

Îngerii au învăţat şi ei cu Dumnezeu şi s-au desăvârşit. Ei stăpânesc arta păstrării nemuritoare şi a îngrijirii tuturor formelor creaţiei lui Dumnezeu. În lumea spiritelor a fost creat în cele din urmă al şaselea element, trupul spirit, în care a fost adus omul. Omul a fost creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că omul spirit seamănă la privit cu Dumnezeu spirit şi avea aceleaşi puteri ca El, însă nedesăvârşite. Spiritul omului a fost creat din cele cinci elemente create de Dumnezeu înainte. Şi anume energia gând, energia de cuvânt, energia de purtare, energia de lumină şi energia spiritelor creaţiei şi formelor creaţiei (gândul, cuvânt, purtarea şi lumina lor).

Astfel spiritele oamenilor au început să fie învăţate în şcoala spiritelor lui Dumnezeu de către Dumnezeu, de către îngerii şi spiritele naturii, care sunt fraţii omului întru Dumnezeu.

O parte din spiritele oamenilor nu au aşteptat să se desăvârşească şi au început să creeze singuri, separându-se de Dumnezeu, de şcoala spiritelor lui Dumnezeu şi de fraţii lor îngerii şi spiritele naturii. Însă ei şi creaţiile lor au început să dispară treptat, rentru că fuseseră alcătuiţi din toată energia creaţiei şi din energia spiritelor creaţiei, îngerii temeliei, îngerii şi spiritele naturii care erau formele creaţiei. Pentru a-şi asigura continuitatea formei spiritelor şi ale lumilor lor, aceste spirite au alcătuit o coaliţie. Această coaliţie întunecată trebuia să atragă prin promisiuni diferite cât mai mulţi semeni de-ai lor, cât mai mulţi îngeri ai temeliei, şi cât mai mulţi îngeri şi spirite ale naturii.

Această coaliţie care devenise mare, era împotriva lui Dumnezeu şi a învăţăturilor Sale. Această coaliţie este numită în lumea noastră „adversarul” lui Dumnezeu, sau „satan”, cel rău, numit „diavolul”. Văzându-se puternici fiecare în parte, s-au certat şi s-au luptat între ei pentru a stabili care să stăpânească peste toţi. Războiul dintre ei pe această temă continuă şi în zilele noastre. Ei s-au numit pe ei înşişi zei, iar slujitorii lor s-au numit zei şi zeiţe mai mici. Ajutoarele lor, atrase în cădere prin diferite promisiuni, îngerii căzuţi şi spiritele naturii căzute, se numesc draci şi demoni.

Sătui de nesfârşitele războaie şi de oropsirile la care erau supuşi, mulţi zei şi zeiţe spirite, multe spirite de îngeri şi spirite ale naturii căzute s-au rupt de această coaliţie întunecată. Ei au plâns înaintea Domnului şi au cerut iertare de la El. Acest lucru le-a atras răzbunarea celorlalţi zei şi zeiţe mai mari ori mai mici şi răzbunarea îngerilor şi

spiritelor căzute, dracii şi demonii. Dumnezeu a alcătuit în mila Sa o lume de îndreptare a spiritelor căzute. În această lume de îndreptare, Dumnezeu a chemat pe toți fiii şi pe toți îngerii şi spiritele naturii dornice de îndreptare. Pentru ca să nu fie recunoscuți de zeii care îi duşmăneau, Dumnezeu le-a înfăşurat spiritul într-un trup nou. În această lume, însă răul făcut prin alegerea liberă a oamenilor a atras zeii răi şi ajutoarele lor, dracii şi demonii. Ei au prins putere mare în lumea de îndreptare şi au avut fii şi fiice cu oamenii din lumea de îndreptare, care sunt zeii şi zeițele de altădată. Toate spiritele din lumea de îndreptare a spiritelor ajunseseră să se închine la zei şi zeițe, la draci şi demoni. Regatele lor din această lume erau de nestricat. Totuşi, aceşti zei se luptau între ei şi se dezbrăcau unii pe alții de putere, pentru ca regatele lor, ei, şi toți fiii şi fiicele lor să nu piară. Fiii şi fiicele lor erau create după chipul şi asemănarea lor de zei nedesăvârşiți. Aceşti fii şi aceste fiice ale lor erau mai imperfecte decât ajunseseră ei să fie în postura de zei. Toți zeii ascundeau de fiii şi de fiicele lor numele lui Dumnezeu şi arta Lui de a lumina pe care însă zeii nu o învățaseră până la capăt, alături de Dumnezeu. Astfel în întreaga lume numele lui Dumnezeu fusese uitat şi învățătura sa dătătoare de viață veşnică de asemenea. Lumea de îndreptare însăşi şi toate miliardele de fii şi fiice ale zeilor erau sortite pieirii.

A apărut necesitatea mântuirii zeilor şi zeițelor dornice de îndreptare şi a salvării fiilor şi fiicelor lor, precum şi salvarea îngerilor şi spiritelor naturii dornice de întoarcerea lor la Dumnezeu.

Dumnezeu spirit s-a coborât în lumea de îndreptare a spiritelor ca Mântuitor. Prin sângele Lui scurs în solul lumii spiritelor, El a întors la viață toate spiritele moarte ale fiilor şi fiicelor zeilor, cât şi a toate câte se mai năşteau. Dumnezeu a înfiat astfel toți fiii şi fiicele zeilor şi i-a numit copiii Săi cu drepturi egale cu ale acelor spirite create de EL, după chipul şi asemănarea Lui. Acest fenomen cosmic se numeşte naşterea din nou în Dumnezeu, Mântuitorul tuturor spiritelor. Spiritele zeilor şi zeițelor care se întorseseră de la rău făceau drumuri între lumea de îndreptare şi un loc anume din şcoala spiritelor lui Dumnezeu, numit lumea astrală a şcolii spiritelor lui Dumnezeu. Aceste drumuri pe care zeii, zeițele, îngerii şi spiritele naturii le făceau între cele două lumi poartă numele de încarnare. Fiii şi fiicele zeilor şi zeițelor nu puteau părăsi însă lumea de îndreptare şi trebuiau astfel să „doarmă” în solul lumii, pentru ca la sfârşitul îndreptării tuturor celor căzuți să primească trup de spirit nemuritor, similar cu cel al spiritelor create de Dumnezeu după chipul şi asemănarea Lui.

Atunci când toți cei căzuți se întorceau în lumea şcoală a spiritelor lui Dumnezeu, erau aduşi şi fiii şi fiicele zeilor şi zeițelor. Ei primeau trupuri de spirit nemuritoare. Cu toții continuau să învețe în lumea şcoală a spiritelor, să se desăvârşească. Când primii oameni s-au desăvârşit în lumea spiritelor, aceştia părăseau lumea şcoală şi îşi construiau propriile lor trupuri şi lumi nepieritoare, numite „lumile luminate”. Cu toții se întâlneau în împărăția lui Dumnezeu, unde vorbeau împreună cu El despre lumile şi trupurile viitoare.

Peste mult timp, când spiritele se desăvârşiseră, Dumnezeu a creat din nimic următoarea lume şi următorul trup în care omul trebuia să vină şi în care omul trebuia să învețe tainele desăvârşirii. Această lume se numeşte lumea şcoală a duhurilor iar trupurile din această lume se numesc duhuri.

Această creație s-a întâmplat cu foarte, foarte mult timp în urmă. Probabil că dacă am încerca să încadrăm acest timp în anii pe care îi socotim noi în lumea noastră, ar depăşi miliarde de miliarde de miliarde de ani.

ISTORIA DUHULUI

Duhul lui Dumnezeu

Duhul lui Dumnezeu este trupul de lumină al Lui în care se manifestă ca persoană. Din acest trup pe care l-a creat pentru El din energiile dumnezeieşti de gând, de cuvânt şi de purtare iese energia nemuritoare a acestor energii. Aceasta este posibil, deoarece Dumnezeu nu exprimă decât gânduri, cuvinte şi purtări ale trupului bune, constructive, creatoare, şi nu distructive. Energia nemuritoare se numeşte lumina gândurilor, cuvintelor şi purtărilor dumnezeieşti. Ca urmare, duhul lui Dumnezeu este nemuritor.

Din acest duh, Dumnezeu poate emite cele patru energii sau puteri înscriind-o într-o scală energetică care nu are început şi nici sfârşit. Putem integra această scală energetică de la valoarea de -∞ la valoare de +∞ (minus infinit şi plus infinit). Putem compara această scală cu scala programelor de radio sau televiziune, pe care dacă ne deplasăm, găsim la diferite frecvenţe, diferite programe. Atunci când intrăm într-un program, noi intrăm într-o lume infinită, la rândul ei.

Tot aşa şi Dumnezeu poate crea prin El însuşi, energii de gând, cuvânt, purtare şi lumină. Din aceste energii Dumnezeu poate crea lumi infinite, fără a risipi măcar vreo centimă de energie.

Tocmai acest lucru îl deosebeşte pe Dumnezeu de celelalte fiinţe create de El. Acestea, fie că sunt oameni, fie că sunt îngeri ori spirite ale naturii nu pot decât să copieze lumea şcoală şi trupul în care este adus (in cazul omului) şi să îngrijească creaţia (în cazul îngerilor şi spiritelor naturii).

Încă înainte de a crea lumea şcoală a duhurilor, Dumnezeu a creat Împărăţia Sa. Împărăţia lui Dumnezeu este lumea Lui personală, în care locuieşte în trup duh, ca persoană. El a creat lumea aceasta din energie de gând, cuvânt, purtare (gesturi) a trupului, nemuritoare, perfectă, adică luminoasă. Lumina acestor energii asigură nemurirea lumii personale a lui Dumnezeu.

După aceasta, persoana lui Dumnezeu a emis din trupul său duh energii de gând, cuvânt, şi purtare nemuritoare prin care a creat lumea şcoală a duhurilor. El a creat această lume nepieritoare, adică în lumină, deoarece gândurile, cuvintele şi purtările Lui faţă de ea sunt creatoare, susţinătoare, iubitoare şi nu distructive. Lumea şcoală a duhurilor este minunată şi nesfârşită şi nu este sferică precum o planetă. Pe cerul din lumini splendide sunt nori pufoşi şi parfumaţi. Pe solul acestei lumi sunt nesfârşite soiuri de pomi încărcaţi cu fructe, din iarbă cresc nenumărate specii de flori ce se văd precum covoarele. Ape de culori minunate şi străluciri aparte umplu lumea şcoală a duhurilor. Munţii şi pădurile de aici sunt fascinante, în perfecţiunea lor. Sunt miliarde de specii de păsări ce umplu văzduhul şi de animale ce colindă pământul şi apele.

Apoi Dumnezeu a luat energie de gând, cuvânt, purtare şi lumină şi a alcătuit din toate acestea trupuri de lumină. A suflat apoi suflarea Sa peste ele şi le-a numit duhuri ale creaţiei lumii şcoală a duhurilor. Noi le numim pe acestea spirite ale naturii.

Dumnezeu a umblat multe timpuri cu aceste fiinţe minunate până să le desăvârşească. El le-a învăţat toate tainele de păstrare în nemurire ale elementelor naturii, ale lumii animale şi ale lumii vegetale. Spiritele naturii au învăţat să fie în fiecare element

al creației, în lumea vegetală şi animală, dar să fie în acelaşi timp şi ca persoană. Astfel şi duhurile sau spiritele naturii sunt prezenți ca energie susținătoare în pământ, apă, flori, munți, păduri şi animale, dar sunt în acelaşi timp şi în trupul lor duh, ca persoană. Această capacitatea a spiritelor naturii de a fi prezente în mai multe locuri deodată, ca energie şi ca persoană se numeşte aseitate a spiritelor naturii din şcoala duhurilor lui Dumnezeu. Ele au fost învățate să îşi creeze propriile lor lumi populate numai de ele, numite lumile luminate ale spiritelor naturii. Aceste lumi sunt minunate regate construite din energiilor lor de gând, cuvânt şi purtare nemuritoare.

După desăvârşirea în duh a duhurilor naturii, sau a spiritelor creației cum le cunoaştem noi, Dumnezeu a creat îngerii săi. Dumnezeu a luat energie de gând, de cuvânt şi de purtare nemuritoare din tot ce crease până atunci şi a creat trup duh nemuritor peste care a suflat suflarea Sa nemuritoare. Aceste ființe minunate numite îngeri au umblat cu Dumnezeu şi au învățat minunata taină de a păstra nemuritoare toate formele creațiilor de până la ei. Ei au învățat să fie prezenți ca energie formată din toate formele create până la ei. Acestea sunt formele creației lumii şcoală a duhului, şi formele de trup duh ale duhurilor creației (spiritele naturii). Totodată îngerii au învățat de la Dumnezeu cum să rămână şi în trupul lor duh îngeresc ca persoană. Această capacitate îngerească de a se manifesta în mai multe locuri şi forme deodată se numeşte aseietate îngerească. Îngerii au învățat de la Dumnezeu cum să îşi creeze minunate lumi ale lor unde să locuiască împreună. Aceste lumi sunt lumile luminate îngereşti. Ele sunt nesfârşite regate de lumină, construite de ei din energiile lor de gând, de cuvânt şi de purtare nemuritoare. Îngerii şi spiritele naturii trăiesc unii cu alții într-o armonie deplină numai pentru că gândurile, cuvintele şi purtările lor sunt similare cu gândurile, cuvintele şi purtările lui Dumnezeu, adică nemuritoare. Ei nu cuvântă, nu gândesc şi nu se poartă distructiv, ci numai plini de ajutor şi de iubire între ei.

După toate acestea, Dumnezeu a creat îngerii temeliei lumii şcoală a duhurilor. El a luat energie de gând, de cuvânt şi de purtare nemuritoare din tot ce crease până în acel moment, şi a suflat peste toate acestea energie nemuritoare de lumină. Aceste energii douăzeci şi unu la număr sunt îngerii fără trup de duh, păzitori ai lumii şcoală a duhurilor lui Dumnezeu. El a umblat cu aceşti îngeri mult timp şi i-a învățat ştiința păzirii lumilor duhurilor create de el. Aceşti îngeri ai temeliei au deprins ştiința de apărare împotriva spiritelor nedesăvârşite din lumea spiritelor. După toate acestea toți îngerii lui Dumnezeu şi toate spiritele naturii trăiau în armonie unii cu alții , pentru că toate gândurile, cuvintele şi purtările lor erau similare cu cele ale lui Dumnezeu, adică pline de iubire şi de ajutor. Ei se aflau deci în lumina lui Dumnezeu, adică erau nemuritori. Peste un timp anume, Dumnezeu a chemat înaintea Lui, în lumea şcoală a duhurilor Sale, pe toți fiii Săi luminoşi şi le-a vorbit lor despre planul Lui cu omul. Numai o mică parte din toți aceştia urmau să rămână în lumea şcoală a duhurilor lui Dumnezeu pentru a-l sluji pe Dumnezeu şi planului Său cu omul.

Planul lui Dumnezeu cu omul

Planul lui Dumnezeu cu omul constă în aducerea omului desăvârşit ca spirit în lumea şcoală a duhurilor şi în trupul de duh, pentru a se desăvârşi în ştiința lui Dumnezeu numită „arta de a lumina”. La sfârşitul desăvârşirii sale, duhul omului trebuia să îşi creeze duh propriu şi lume proprie, prin energiile sale proprii şi nemuritoare, de gând, cuvânt şi

purtare. Desăvârşirea omului în duh înseamnă că duhul său şi lumea sa luminată (personală) să fie nemuritoare. Desăvârşirea omului în duh mai înseamnă şi faptul că el urma să renunţe la gândurile, cuvintele şi purtările lui distructive, ce aduceau după ele moartea semenilor şi a sa, precum şi sfârşitul creaţiilor sale. Învăţătura omului în duh însemna ştiinţa de a trăi în armonie cu creaţia din lumea şcoală a duhului, cu îngerii, cu spiritele naturii şi cu Dumnezeu. Trebuia ca toţi să aibă gânduri, cuvinte şi purtări între ei, similare cu ale lui Dumnezeu.

Aducerea omului în lumea şcoală a duhurilor

Aducerea primului spirit desăvârşit din lumea lui personală în lumea şcoală a duhurilor şi în trup de duh, a fost un eveniment cosmic în lumile lui Dumnezeu. La acest eveniment inedit au fost de faţă toţi fiii lui Dumnezeu din lumea şcoală a duhurilor, îngerii şi spiritele naturii. Bucuria lor era nespusă. Mulţimea lor era precum apele fără de sfârşit. Erau de faţă aproape toate categoriile de îngeri şi spirite ale naturii: îngerii şi spiritele naturii de gând erau alcătuiţi din energii de gând şi arătau ca apele limpezi şi străvezii ce luminau împrejurul lor; îngerii şi spiritele naturii de cuvânt erau alcătuiţi din energie de cuvânt şi se vedeau precum gheaţa limpede ca cristalul ce îţi ia ochii; îngerii şi spiritele naturii de purtare erau alcătuiţi din energii de purtare şi arătau ca focurile din care ies vâlvătăi şi fulgere; îngerii şi spiritele naturii de lumină erau alcătuiţi din energie de lumină nemuritoare de gând, cuvânt şi purtare; ei arătau ca astrele de pe cer şi aruncau până la mari depărtări lumină argintie cu reflexe de un auriu minunat. Toţi erau acoperiţi cu ţinute de gală. Acestea erau confecţionate din energii de gând, cuvânt, purtare şi lumină. Pe veşmintele lor luminoase ce semănau la privit cu apa, cu zăpada ori cu focul erau prinse „însemnele", „distincţiile" desăvârşirii lor. Acestea erau confecţionate din lumini multicolore. Din aceste „medalii" porneau panglici din lumini ce aveau înscrisuri dumnezeieşti pe ele. Aceste cuvinte păreau scrise cu foc, cu apă, cu zăpadă ori cu fulgere din lumini diferite. Traduse în limbajul pământesc ele ar însemna:

„Domnul este purtarea mea."
„Domnul este ştiinţa mea."
„Domnul este tăria mea."
„Domnul este steagul meu de biruinţă."
„Domnul este vindecarea mea." (lumina mea)

Toate spiritele naturii şi toţi îngerii de gând, de cuvânt, de purtare şi de lumină aveau zeci de asemenea „înscrisuri" pe veşmintele lor. În mijlocul lor Duhul, persoana lui Dumnezeu părea un izvor de lumini desăvârşite. Acestea sunt puterile dumnezeieşti nemuritoare care sunt gândul, cuvântul, purtarea şi lumina sa. Fiinţa Sa de lumină este prea luminată, preacurată şi preafericită. Chiar dacă sunt preastrălucitoare, puterile lui sunt blânde şi nespus de calde. Atunci îmbrăca o haină lungă, parcă din zăpadă ce avea o trenă imensă, brodată cu lumini aurii la mâneci, la tivuri şi la guler. Nasturii erau ca stelele strălucitoare. Brâul părea foc ce aruncă vâlvătăi iar încălţările Lui erau fulgere. De sub picioarele Sale izvorau energii minunate precum apele străvezii, albastru-verzui, ca smaraldul. Părul Său este precum neaua, lung, iar faţa Sa poartă barbă albă ca zăpada.

Deasupra capului jucau multe lumini ca stelele strălucitoare şi alcătuiau o coroană minunată. În toată lumea şcoală a duhurilor, ecourile minunatelor cântări ale naturii se îmbinau cu cele ale fiilor săi. În aceste cântări sunt cuvinte de mulţumire aduse lui Dumnezeu de la toată creaţia, pentru grija şi atenţia Lui şi pentru nesfârşitele daruri şi minuni pe care El le face neâncetat spre bucuria şi fericirea tuturor. Iar fericirea şi bucuria pluteşte peste tot în lumea şcoală a duhurilor lui Dumnezeu.

Aducerea omului din lumea spiritelor

Dumnezeu vorbeşte cu îngerii temeliei şi le face un semn. Îngerii temeliei deschid porţile lumii şcoală a duhurilor. Dumnezeu cheamă pe om, iar îngerii temeliei îl încurajează şi îl sprijină în drumul său prin oceanele de sunet, miros şi lumină ce despart lumile una de alta. Drumul omului de la lumile spiritului până la lumea şcoală a duhurilor ar dura o eternitate. Dumnezeu însă face un semn anume şi spune un cuvânt, iar lumile cele două se apropie una de alta, şi spiritul primului om desăvârşit în lumea spiritelor intră în lumea şcoală a duhurilor. Porţile cele mari deschise de îngerii temeliei se văd ca oglinzi imense de energie de gând, cuvânt, purtare şi lumină. Astfel spiritul omului pare că trece prin porţi de apă, de zăpadă, de foc, de fulgere, şi de lumini argintii şi aurii. Dumnezeu vorbeşte creaţiei lumii şcoală a duhurilor şi cu mâinile sale ia din aceasta, energie de gând, cuvânt, purtare şi lumină. Apoi Dumnezeu vorbeşte îngerilor temeliei, îngerilor Săi şi spiritelor Sale care sunt duhurile creaţiei Sale. Dumnezeu ia de la toţi aceştia energie de gând, de cuvânt, de purtare şi de lumină. Din toate acestea, Dumnezeu face, prin cuvântul Său şi cu mâinile Sale trup după chipul şi asemănarea Sa pentru om. El aşează spiritul omului în trupul duh apoi orânduieşte în om puteri asemănătoare cu cele ale Lui. Apoi aşează în om toată cunoaşterea ascunsă a creaţiei Sale, a îngerilor Săi şi a duhurilor creaţiei, cunoaştere pe care omul urmează să o înveţe. Peste toate Domnul suflă lumină nemuritoare, iar omul deschide ochii. El se bucură de toate câte le vede şi le simte şi mulţumeşte lui Dumnezeu. În felul acesta, Dumnezeu a adus în lumea şcoală a duhurilor un număr de oameni stabilit de El. Aceşti oameni primordiali au fost primii oameni în trup de duh. După ei au fost şi sunt încă aduşi oameni ce urmează să se desăvârşească în trupul de duh, învăţând în lumea şcoală a duhurilor. Astfel, oamenii au început să deprindă tainele creaţiei şi tainele formelor. Îngerii şi spiritele naturii se arătau plini de răbdare şi înţelegere şi îi înconjurau cu toată iubirea lor. Dumnezeu îi învăţa pe oameni cum să folosească puterile lor, astfel încât, prin ele să rămână necontenit în armonie cu El, cu îngerii şi spiritele naturii şi cu toată creaţia. Dumnezeu a umblat timp îndelungat cu oamenii şi îi învăţa neîncetat tainele desăvârşirii. La începutul învăţăturii oamenilor, Domnul a arătat omului trupul său şi creaţia lumii şcoală. Le-a spus că toate acestea au fost create de El şi că le-a creat din energiile Sale de gând, de cuvânt, de purtare şi de lumină. Domnul a arătat omului că taina nemuririi a tot ce crease El constă în energia de lumină care este alcătuită din gândurile, cuvintele şi purtările Sale nedistructive faţă de toată creaţia Sa şi faţă de toate fiinţele create de El.

Peste un timp, Domnul arată oamenilor cum creează El, prin gândurile, cuvintele şi gesturile mâinilor Sale diferite creaţii minunate, cum le dă viaţă şi cum le face nepieritoare.

După asta Domnul i-a purtat pe oameni la duhurile naturii şi ale creaţiei (spiritele naturii) şi la locuinţele lor.

Dumnezeu le-a spus oamenilor că spiritele naturii îi vor învăţa în amănunt formarea propriilor corpuri, alcătuirea creaţiei, a lumii vegetale şi a lumii animale, pentru ca omul să înveţe să creeze pentru el însuşi trup şi lume proprie. Peste un timp Dumnezeu a purtat pe oameni la îngerii săi şi la locuinţele lor minunate. Domnul le-a explicat oamenilor rolul de sfătuitori ai îngerilor. El spune oamenilor că vor afla cu amănuntul de la îngeri alcătuirea tuturor formelor ce alcătuiesc trupurile fiinţelor şi trupurile lumii vegetale şi animale.

Îngerii şi spiritele naturii supravegheau lucrul oamenilor cu puterile lor. Astfel, când omul greşea cu gândul, cuvântul ori cu gesturile purtărilor în vreo încercare de a crea un lucru cât de mic, îngerii şi spiritele naturii îl ajutau să înţeleagă greşeala şi să o îndrepte. Erau pe atunci duhuri ale oamenilor care se arătau conştiincioşi în învăţăturile lui Dumnezeu. Aceştia au deprins puterea de a crea pentru ei trup şi lume proprie identice cu cele create de Dumnezeu. Bucuria îngerilor şi a spiritelor naturii nu avea margini.

Aceste duhuri ale oamenilor au învăţat în timp de la Domnul, să cheme fraţi de-ai lor din lumea spiritelor şi să-i înveţe tot ceea ce învăţaseră ei de la Dumnezeu. Astfel, numărul oamenilor din lumea şcoală a duhurilor era nesfârşit.

Oamenii mai vechi erau deosebit de avansaţi ca putere şi tărie. Peste ei toţi Dumnezeu a pus ca supraveghetor pe unul singur, primul venit în lumea şcoală a duhurilor. Tot astfel a făcut Dumnezeu şi în ce priveşte îngerii şi spiritele naturii. Astfel în acele timpuri se spunea despre aceştia că sunt „purtătorii de lumină" ai lui Dumnezeu.

- Peste oameni era pus ca purtător de lumină un om.
- Peste îngerii temeliei era orânduit un purtător de lumină dintre ei.
- Peste îngeri era un purtător de lumină, iar peste spiritele naturii Domnul orânduise din mijlocul lor un purtător de lumină peste ei.

Aceşti purtători de lumină ai neamurilor, primiseră de la Dumnezeu ca însemne, îmbrăcăminte din lumină ca zăpada, în picioare încălţări ca fulgerele, la mână un inel cu piatră ca o stea iar pe cap diademă cu piatră mare în dreptul frunţii, mare şi strălucitoare ca un soare.

Aceşti purtători de lumină ai neamurilor ştiau tot ce se învăţase până în acele momente. Ei aveau puteri foarte mari întrucât puteau să-şi manifeste instantaneu gândurile, cuvintele şi purtările tuturor celor din neamul lor şi puteau să se manifeste în nenumărate locuri deodată.

Fiecare din aceşti prinţi ai neamurilor (îngereşti, omeneşti şi de spirite ale naturii) aveau puteri asemănătoare. Ei erau, într-un cuvânt, supraveghetorii tuturor gândurilor, cuvintelor şi purtărilor tuturor celor din neamul lor.

Peste toţi aceştia, Dumnezeu aşează un al cincilea prinţ, pe care îl puse peste toţi cei patru prinţi şi peste neamurile lor. Acest duh era un om. El avea pecetea perfecţiunii. Numele lui era Şanti-Iah, adică purtătorul luminii Divine, a lui Dumnezeu.

Mult timp în lumea şcoală a lui Dumnezeu a dominat pacea şi liniştea, bucuria, fericirea şi adevărul, purtate de cei cinci prinţi ai luminii lui Dumnezeu, ca însemne, pe cap şi degetul inelar.

După un timp însă, oamenii care ajunseseră puternici în învăţăturile lui Dumnezeu se ridicară şi odată cu ei au ridicat duhuri multe care nu se mai mulţumeau cu poziţiile lor. Toţi aceşti oameni se vorbiră între ei şi se socotiră prea puternici astfel încât au

abandonat îndatoririle lor şi au creat lumile lor proprii şi creaţii proprii peste care să domnească după bunul lor plac. Locul unde se întâlniră aceşti puternici se numeşte acum locul căderii şi se află pe o apă întinsă şi liniştită din lumea şcoală a duhurilor. Acolo ei au întocmit baraje din gândurile, cuvintele, purtările şi luminile lor pentru ca nimeni să nu afle de întâlnirea lor. De la depărtare, aceste baraje se văd ca patru sfere din energii de gând, cuvânt, purtare şi lumină, aşezate una în alta deosebit de strălucitoare. În interiorul acestui baraj, pe ape, duhurile închipuiră masă lungă luminoasă ca focul şi jilţuri strălucitoare ca stelele. Mulţimea acestor duhuri era nesfârşită. Acolo ei se numiră pe ei înşişi dumnezei şi îşi făgăduiră unul altuia sprijin. După un timp, ei au creat lumi ale lor şi trupuri similare cu cele dăruite lor de Dumnezeu. Văzând mândria lor, îngerii şi spiritele naturii s-au dezis de ei, iar ajutorul lor energetic şi personal pentru aceşti zei a încetat.

Zeii rămaşi fără sprijin energetic şi personal din partea îngerilor şi spiritelor naturii, începeau treptat să dispară. Acelaşi lucru se întâmpla cu lumile şi creaţiile lor din acele lumi. Văzându-se la un pas de dispariţie din lumea şcoală a duhurilor şi din trupul lor duh, zeii hotărâră între ei să se adune din nou pentru a se sfătui. Locul acela de întâlnire se cheamă azi locul minciunii. Acesta era un spaţiu întins de gheaţă străvezie, ca cleştarul. Pe acel loc zeii aşezară masă de sfat ca focul şi jilţuri ca stelele. Ei se sfătuiră şi hotărâră ca prin promisiuni multe să atragă de partea lor semeni de-ai lor, duhuri de oameni cu puteri mai mici decât ale lor. Totodată, zeii vorbiră între ei să atragă prin promisiuni multe, un număr cât se poate de mare de îngeri ai temeliei, de îngeri în trup duh şi de spirite ale naturii. Numai astfel trupurile lor se vor umple iarăşi de conştiinţă şi vor veni la viaţă atât ei cât şi lumile lor, cu creaţiile ce le săvârşiseră în acestea.

Numărul celor care au aderat la aceşti zei era nespus de mare. Au fost şi semeni ai zeilor, zei mai mici, îngeri de toate categoriile şi de asemenea spirite ale naturii. Teama tuturor de a-şi pierde puterile şi de a dispare din lumea şcoală a duhurilor era însă foarte mare. Teama lor a născut mânie împotriva celor ce rămăseseră cu Dumnezeu. Mânia lor a născut ură mare şi a deschis duhurilor acestora calea spre întuneric. Gândurile, cuvintele şi purtările lor pline de întuneric faţă de semenii lor şi faţă de îngerii şi spiritele naturii ce erau cu Dumnezeu, erau din ce în ce mai puternice. Ei nu mai învăţau pe semenii lor „arta de a lumina” a lui Dumnezeu, ci îi ţineau în întuneric, adică în neştiinţă pentru a deveni uşor unelte în mâinile lor. Cu toţii erau împotriva lui Dumnezeu şi a Planului Său. Nedreptăţile lor erau foarte mari împotriva propriilor fraţi, pe care începuseră să-i prigonească. Răutatea lor umpluse lumea şcoală a duhurilor. Ei au pornit război împotriva propriilor fraţi şi a îngerilor şi spiritelor naturii luminoase. Războiul dintre ei a durat mult timp. El s-a purtat pe ape, în aer, pe pământ, în munţi şi în păduri. Numărul participanţilor la acest război era de mii de mii de miliarde. În ajutorul fiilor luminii au venit toţi îngerii şi spiritele naturii din lumile lor luminate. Văzându-se copleşiţi, fiii întunericului au forţat porţile de intrare în lumea şcoală a duhurilor şi au chemat răul din multe lumi, de dinaintea acestei lumi. După eoni de timp, locul celor răi nu s-a mai găsit în lumea şcoală a duhurilor. Armatele fiilor luminii au biruit armatele fiilor întunericului. Porţile lumii şcoală a duhurilor au fost închise. În lumea şcoală a duhurilor, pacea şi bucuria s-au întors deoarece „ispititorii” nu se mai găseau printre oameni ca să-i ducă la cădere, şi nici printre îngerii şi spiritele lui Dumnezeu. Toţi zeii şi ajutoarele lor îngerii căzuţi şi spiritele naturii căzute au intrat în istoria lumii duhurilor sub numele de „adversarul” sau „ispititorul”. În lumea noastră, îi cunoaştem sub numele de „satan” şi „diavolul”. Îngerii

naturii căzute sunt numiţi „draci” şi „demoni”. După acest moment nefericit din istoria duhurilor omeneşti, puterea zeilor, îngerilor şi spiritelor naturii şi a regatelor acestora a început să slăbească, pentru că în ei nu se afla desăvârşirea, deoarece nu învăţaseră până la capăt „arta de a lumina” a lui Dumnezeu. Între ei s-au pornit războaie mari. Zeii mai mari dezbrăcau de putere pe zeii mai mici. Îngerii mai mari dezbrăcau de putere pe îngerii mai mici, iar spiritele naturii mai mari în putere dezbrăcau de putere pe semenii lor mai mici în putere. Ei săvârşeau toate aceste cruzimi pentru a nu muri din forma de duh şi pentru a-şi mai ţine în viaţă regatele lor şi creaţiile care populau aceste regate pe care le construiseră. Cuprinşi de teama morţii, adică de teama de a dispare definitiv din trupul duh, o mare mulţime de zei mai mici s-au sfătuit între ei să se întoarcă de la răul lor, către Dumnezeu. Ei s-au întâlnit într-unul din regatele unui zeu. S-au adunat acolo mii de miliarde de zei şi miliarde de miliarde de ajutoare ale lor, îngeri şi spirite ale naturii atraşi în cădere de aceştia. Cu toţii au făcut împrejurul regatului, baraje de energie de gând, de energie de cuvânt, de energie de purtare şi de energie de lumină, din puţinul care le mai rămăsese. Cu toţii s-au întâlnit pe o apă mare. Ei au aşezat masă mare ca focul şi jilţuri ca stelele. Ei au hotărât să vorbească lui Dumnezeu pentru îndreptarea lor. În toate lumile, mila lui Dumnezeu este mai mare decât judecata Lui pentru cei ce greşesc faţă de semenii lor. În lumea duhurilor plutea bucurie nesfârşită, pentru că fiii rătăcitori se întorceau acasă. Astfel, coaliţia întunericului s-a spart, dar şi astăzi sunt zei, îngeri şi spirite ale naturii care cer Domnului să-i ierte de răul făcut semenilor şi să-i reprimească la El. Cei întorşi însă, sunt foarte puţini în comparaţie cu numărul de zei şi de ajutoare ale lor rămaşi în coaliţia întunericului. Toţi aceştia sunt plini de ură şi de răzbunare împotriva acelora dintre ei care se întorc la Dumnezeu. Ei socotesc că cei care se întorc la lumină sunt laşi, trădători şi trebuie exterminaţi dacă nu se întorc înapoi în coaliţia întunericului. Pentru a-i feri de moarte sigură pe cei ce doresc să se întoarcă la El, Domnul a aşezat lumina Lui peste aceştia, zei, îngeri şi spirite ale naturii. Dumnezeu a creat pentru toţi fiii Lui rătăciţi care se întorc o lume specială unde să conştientizeze greşelile făcute. Pentru ca „cei răi” să nu îi „detecteze” Domnul i-a învelit pe toţi aceştia în energie insuflată de El prin suflarea Lui. Această energie se numeşte suflet. Iar lumea de îndreptare a lumii duhurilor şi a duhurilor căzute se numeşte lumea sufletelor. În lumea sufletelor, duhurile zeilor şi a ajutoarelor lor erau chemate şi înfăşurate în suflete. Sufletele trebuiau să ajungă foarte repede la îndreptarea lor deoarece trebuiau să umble cu Domnul şi să înveţe de la El unde au greşit. Astfel se puteau întoarce înapoi în lumea şcoală a duhurilor unde să înveţe desăvârşirea. În toate lumile făcute de Dumnezeu, toate fiinţele făcute de El, erau lăsate să aleagă tot ce doreau prin liberul lor arbitru. Acest liber arbitru a fost lăsat şi sufletelor din lumea sufletelor. Astfel, dacă un suflet s-ar fi lăsat la bunul plac al poftelor sale, acest suflet ar fi chemat din regatele zeilor, fiinţe care, demult, au făcut aceleaşi greşeli ca ale lui. Iar „cel rău”, „adversarul” lui Dumnezeu, „ispititorul” fraţilor săi, ar fi găsit cale liberă. Şi cum un rău cheamă alt rău şi mai mare, pacea lumii de îndreptare s-ar fi năruit, iar răul ar fi putut să o stăpânească.

Păcatul originar

Atunci când vorbim de păcatul originar, ne este deja cunoscut termenul. Acest păcat prim, este specific atât spiritului nedesăvârşit în duh al omului, cât şi duhurilor, îngerilor şi spiritelor naturii.

Acest păcat este o greşeală mare, făcut de om şi de îngeri şi spirite. Greşeala omului a fost că s-a crezut puternic astfel încât să creeze, dar nu era cu adevărat un creator pentru că tot ce crease el murea. Acelaşi lucru se întâmpla şi cu el, pentru că se despărțise de Dumnezeu fără să se desăvârşească. Greşeala îngerilor şi spiritelor naturii din lumea duhurilor a constat în faptul că s-au luat după omul care îşi făcea de cap în lumea duhurilor şi nu asculta de Dumnezeu. Unele duhuri ale oamenilor n-au acordat atenția cuvenită alcătuirii lor. Acestea nu au dat atenție faptului că duhurile lor erau făcute din părți ale creației şi din ființele şcolii duhurilor, adică din îngeri, spirite, lumea animală şi lumea vegetală, precum şi din elementele lumii şcoală a duhurilor.

Mai mult, acele duhuri ale oamenilor şi-au folosit greşit (distructiv) puterile duhurilor, care sunt puterea gândului, a cuvântului şi a purtării. Astfel în loc să se folosească de acestea constructiv, pentru a strânge şi înmulți lumina lor, adică să se desăvârşească, ele le-au folosit să îşi distrugă semenii şi creația lumii duhurilor. Astfel odată cu distrugerile făcute creației care murea, începură totodată să moară şi ele.

Această carte se vrea totodată un semnal de alarmă tras de noi vis-a-vis de semenii noştri care ne distrug pe noi şi lumea noastră cu gândurile, cuvintele şi purtările lor aducătoare de boli, suferințe şi moarte.

ALCĂTUIREA DUHULUI

Duhul omului este într-o deplină armonie cu spiritul. Duhul este purtătorul de spirit. (vezi desen 2). Prin clarvedere duhurile oamenilor se pot cataloga în funcție de vechimea lor şi automat în funcție de puterea şi tăria lor în:

- duhuri foarte vechi
- duhuri medii ca vechime
- duhuri noi ca vechime
- duhuri foarte noi

<u>Duhurile foarte vechi</u>

Majoritatea dintre aceste duhuri foarte vechi sunt foarte avansate în învățătura lor, deci foarte puternice. Duhurile foarte vechi sunt primele duhuri de oameni care au venit în această formă, fiind chemate după eoni de timp alte şi alte miliarde.

Duhurile foarte vechi se găsesc şi alături de Dumnezeu şi alături de coaliția întunericului.

<u>Duhurile medii ca vechime</u>

Duhurile medii ca vechime au venit după duhurile foarte vechi, primordiale, şi au fost învățate şi ocrotite de către acestea. Unele dintre ele au intrat în coaliția întunericului şi au devenit zei cu puteri medii.

Duhurile noi ca vechime

Duhurile noi ca vechime sunt duhurile care au venit în lumea şcoală a duhurilor fără ca să participe la bătăliile dintre fiii luminii şi fiii întunericului.

Duhurile foarte noi ca vechime

Duhurile foarte noi ca vechime sunt duhurile care în timpurile acestea vin pentru prima dată în lumea şcoală a duhurilor, din lumea spiritelor. O parte din acestea sunt trimise în lumea de îndreptare a duhurilor, care este lumea noastră materială pentru a menține oarecum balanța între bine şi rău cu energiile lor pure.

Majoritatea corpurilor duh din lumile lui Dumnezeu sunt făcute de El după chipul şi asemănarea Lui. Mică parte sunt fiii şi fiicele zeilor, şi copiii acestor zei şi zeițe, copii care au procreat până în zilele noastre, şi care au umplut pământul.

În mare, un duh creat după chipul şi asemănarea Domnului este alcătuit astfel:

- trupul duhului

- sângele personal al duhului
  a – sânge de gând
  b – sânge de cuvânt
  c – sânge de purtare
  d – sânge de lumină

- sângele tuturor duhurilor din lumea duhurilor
  a – sânge de gând
  b – sânge de cuvânt
  c – sânge de purtare
  d – sânge de lumină

- puterile dumnezeieşti ale duhului
  a – putere de gând
  b – putere de cuvânt
  c – putere de purtare
  d – putere de lumină

- spiritul duhului
- spiritul tuturor spiritelor din lumea spiritelor
- pecetea apostolică şi pecetea mândriei
- coroana domnească a duhului sau steluțele duhului
- inima aurică a duhului
- linia divină a duhului
- porțile de comunicare a duhului cu lumea şcoală a duhului
- porțile de comunicare cu lumea de îndreptare a duhului

- pecețile „karmice” sau trecutul duhului
- sigle, peceți, podoabe, însemne ale duhului
- lumina duhului
- legăturile spiritului cu duhul
- planul cuantic al duhului
- „harta” unde se citesc bolile duhului

Trupul duhului

Trupul duhului este învelişul exterior al duhului, asemănător pielii trupului fizic. Acest înveliş este alcătuit din îmbinări dumnezeieşti ale energiilor dumnezeieşti care sunt de gând, de cuvânt, de purtare şi de lumină. Astfel, un trup duh se vede ca o îmbinare energetică asemănătoare la privit cu îmbinarea dintre apă, gheață, foc şi fulgere, şi luminile acestora. Astfel în funcție de gradul de avansare în învățăturile dumnezeieşti, duhurile mai noi se văd ca şi cum ar fi făcute din apă străvezie şi foarte luminoasă, gheață clară precum cleştarul, din foc învăpăiat ori din fulgere. Duhurile mai avansate în „arta de a lumina” a lui Dumnezeu se văd ca îmbinări ale acestor energii (de gând, de cuvânt, de purtare şi lumină) ale lui Dumnezeu. Duhurile foarte avansate se văd ca întocmite din lumina blândă, argintie, cu reflexii aurii. Duhurile desăvârşite se percep în acelaşi fel cu ultima categorie, cu excepția faptului că din ele izvorăsc energiile respective. Aceste duhuri ale oamenilor desăvârşiți sunt adevărate fântâni energetice din care ies energii de gând, cuvânt, purtare şi lumină care se văd ca apa, zăpada, foc şi fulgere, şi toate luminile acestora strânsă într-una singură.

Sângele personal al duhului

Sângele personal al duhului se percepe ca cețuri lăptoase, intens luminate, asemănător cețurilor luminoase din Calea Lactee.
- Sângele de gând se vede ca o energie asemănătoare apei albastre-verzui ce luminează ca un neon. Sângele de gând este efectul izvorului de putere de gând al duhului. Acest sânge naşte în interiorul său zeci de mii de steluțe luminoase care sunt părți din duhurilor semenilor oameni, ale îngerilor şi ale spiritelor naturii, dar şi din cel al lui Dumnezeu.

- Sângele de cuvânt al duhului este efectiv izvorul de putere de cuvânt al duhului. Această energie din care este creat sângele duhului se vede asemănător cleştarului sau gheții foarte transparente. Este deosebit de luminos. El naşte zeci de mii de steluțe luminoase, care sunt părticele din duhurile tuturor oamenilor duhuri, din părticele ale tuturor îngerilor şi spiritelor naturii lui Dumnezeu.

- Sângele de purtare al duhului este efectul izvorului de putere de purtare al duhului. Acest sânge este creat din energie de purtare, care se vede ca o ceață deosebit de luminoasă de foc şi din care se ies neîncetat fulgere luminoase. Acest sânge naşte zeci de mii de steluțe. Imaginea este asemănătoare Căii Lactee de pe cerul senin al lumii noastre, pe timp de noapte. Acele steluțe luminoase sunt părți din sângele lui Dumnezeu de

purtare şi părți din sângele de purtare ale tuturor duhurilor de oameni, îngeri şi de spirite ale naturii create de Dumnezeu.

- Sângele de lumină al duhului este efectul izvorului de lumină al duhului. Acest sânge se vede ca lumina unui neon, strävezie, şi blândă care naşte în interior mii de mii de steluțe luminoase. Acestea sunt părticele din sângele lui Dumnezeu şi ale tuturor duhurilor de oameni, îngeri şi spirite ale naturii.

Sângele tuturor duhurilor din lumile duhurilor

Acest sânge este parte componentă în alcătuirea sistemului „sanguin”, „circulator” al unui duh de om. Acest sistem „sanguin” este întocmit de Dumnezeu. Sistemul „sanguin” al duhului reflectă în primul rând „rudenia” de sânge cu Dumnezeu, şi cu îngerii şi spiritele naturii aparținând creației sale minunate.

Fiecare steluță ce apare şi luminează sângele personal al duhului omenesc ne arată câți semeni de ai noştri, câți îngeri şi spirite ale naturii intră în fiecare moment în armonie cu sângele de gând, de cuvânt, de purtare şi de lumină al lui Dumnezeu. Pe scurt, putem spune că în sângele duhului citim câte duhuri de oameni, îngeri şi spirite ale naturii „rătăcite” se întorc la Dumnezeu. Totodată în sângele duhului omenesc, se citeşte cât timp mai este până la desăvârşirea tuturor duhurilor lui Dumnezeu. Tot în sângele duhului se citesc bolile de sânge ale duhului, boli care ne atrag atenția la faptul că avem gânduri, cuvinte, şi purtări necuviincioase, distructive la adresa semenilor noştri pe care îi duşmănim dintr-un motiv oarecare. Sau că avem gânduri, cuvinte, şi purtări distructive, necuviincioase la adresa semenilor noştri care ne duşmănesc şi cărora le răspundem la rău cu rău. Totodată sângele duhului ne atenționează că dacă ne îmbolnăvim singuri prin gândurile, cuvintele şi purtările noastre greşite, tot prin gândurile, cuvintele şi purtările noastre iubitoare şi îndelung răbdătoare ne putem autovindeca şi vindeca în acelaşi timp pe semenii noştri.

Ca o ultimă apreciere vis-a-vis de alcătuirea noastră „sanguină” putem să spunem că atunci când gândurile, cuvintele şi purtările noastre sunt luminoase, noi accesăm puterile luminoase ale tuturor semenilor în duh şi ale tuturor îngerilor şi spiritelor naturii care se află în lumina lui Dumnezeu. Acest lucru nu ne face dumnezei, dar ne duce până acolo încât să vedem cât de bun şi iubitor este El, şi ce „noroc” avem noi că Dumnezeu este Dumnezeul nostru.

Puterile dumnezeieşti ale duhului

Puterile dumnezeieşti ale duhului sunt în număr de patru, şi anume: puterea de gând, de cuvânt, de purtare şi de lumină.

Puterea de gând a duhului (vezi desen 3)

Puterea de gând a duhului se vede ca un astru strălucitor alcătuit din energie de gând. Puterea de gând a duhului se vede ca apa cristalină albastru-verzui, ca de smarald ce umple trupul duh. Această putere a duhului naşte sângele de gând al duhului. În centrul puterii de gând se află izvorul de putere al energiei de gând a duhului. Din acest izvor sunt emise miliarde de picături de energie extrem de luminoase care se văd ca zeci de fire energetice asemănătoare apei, intens luminate, care emit nesfârşite sunete şi miresme

parfumate. Aceste emisii energetice omul le schimbă zilnic în relațiile de familie, în relațiile lui cu semenii (sociale), şi în relațiile lui cu lumea animală, cu lumea vegetală şi cu elementele creației. Aceste emisii energetice au o colosală putere de distrugere, însă în acelaşi timp au şi o infinită putere de vindecare. Puterea de gând a duhului este poziționată în partea de sus a capului. Jumătate în afară şi jumătate în interiorul capului corpului duh.

<u>Puterea de cuvânt a duhului</u> (vezi desen 4)

Puterea de cuvânt a duhului se percepe ca o stea intens luminoasă ce emite energie de cuvânt. Acest izvor de energie, formează în jurul său un centru energetic asemănător unei sfere ce pare din cleştar foarte luminoasă şi transparentă totodată. Această sferă crează sângele personal de cuvânt al duhului. Puterea de cuvânt a duhului este aşezată în interiorul gândului. Atunci când se exprimă duhul prin această putere, adică atunci când cuvântă, din izvorul de putere pornesc miliarde de stropi ca de zăpadă ce alcătuiesc mii de fire luminoase care ajung unde doreşte duhul. Duhul poate comunica prin cuvânt cu familia sa, cu semenii săi duhuri, cu lumea animală şi vegetală, precum şi cu Dumnezeu. Energiile de cuvânt ale puterii duhului trec prin orice obstacole fără să piardă din putere, şi ajung extrem de repede la țintă. Duhul are o imensă putere distructivă prin cuvânt dar şi o nesfârşită putere vindecătoare, pentru el însuşi, pentru semenii săi şi pentru creația din care el face parte.

<u>Puterea de purtare a duhului</u> (vezi desen 5)

Puterea de purtare a duhului este poziționată în mijlocul pieptului. Izvorul de putere de purtare se vede ca o stea extrem de strălucitoare care emite văpăi de foc şi nesfârşite fulgere sclipitoare. Izvorul creează în jurul său un centru energetic alcătuit din energie de purtare. Acesta se vede precum un astru de foc ce emite explozii şi fulgere. El este creatorul sângelui personal al duhului. Atunci când omul se poartă manifestându-se prin gesturi, din acest centru de putere se emit zeci de fulgere foarte luminoase ce pot distruge dar şi vindeca. Duhul se manifestă astfel în purtarea pe care o are zilnic față de lumea animală şi vegetală, dar mai ales față de semeni şi familie unde din păcate mai mult distruge sistematic decât vindecă. Majoritatea duhurilor prezente azi pe pământ, în această lume de îndreptare nu ştiu forța colosală de distrugere a puterii lor de purtare. Şi mai puțini decât aceştia nu ştiu că în acelaşi timp prin această putere pot să se vindece pe ei, pe semenii lor şi creația lui Dumnezeu pe care tot ei o năruiesc, mânați de lăcomie şi fugă după putere. Şi iarăşi mult prea puțini sunt conştienți că purtarea lor blândă şi îndelung răbdătoare cu cei ce le greşesc îi face să acceadă la toate puterile tuturor duhurilor care fac acelaşi lucru. Astfel puterea unui astfel de duh este sporită de mii de miliarde de ori, deoarece purtarea sa este purtarea lui Dumnezeu şi automat puterea Lui de purtare devine ca puterea de purtare a lui Dumnezeu.

<u>Puterea de lumină a duhului</u> (vezi desen 6)

Izvorul de putere de lumină al duhului este poziționat în

stânga pieptului. Acest izvor de putere al duhului se vede ca o stea foarte luminoasă ce emite o intensă lumină argintie cu reflexe aurii. În interiorul acestei stele mai există alte trei stele la fel de luminoase. La privit se vede ca un trifoi cu o petală în mijloc. Acest centru energetic poate fi numit „inima" duhului. Această energie face ca energiile bune de gând, cuvânt şi purtare ale spiritului să fie nemuritoare. În acelaşi timp tot ce crează duhul „din toată inima lui" este nemuritor, şi de neuitat pentru toată lumea. În jurul acestui centru energetic se formează un astru preastrălucitor de energie argintie cu reflexe aurii. Atunci când omul emite gânduri bune şi de vindecare, din puterea de lumină a duhului se revarsă şuvoaie de energie ca apa limpede şi cristalină. Ea emite un sunet uşor precum susurul unui izvor.

Atunci când omul emite cuvinte bune şi spre vindecare în iubire, din centrul inimii duhului ies valuri nesfârşite de fulgi din lumină, albi ca zăpada ce „hrănesc" duhurile. Aceşti fulgi din lumini ce seamănă cu fulgii de zăpadă împrăştie miresme de pâine sau de produse de panificaţie abia scoase din cuptor. Am observat de-a lungul anilor de studiu ale diferitelor categorii de duhuri că există unele duhuri care simt cum aceste energii intră în ei. Aceştia nu mai au nevoie de hrană lumească. Majoritatea din aceste fiinţe observate de noi fac parte din preoţii din biserici, din călugării din mănăstiri, dar mai ales din rândurile pustnicilor, de pe înălţimi. Am mai stabilit că majoritatea unor astfel de duhuri există şi printre noi, în lume. Toţi au o legătură strânsă cu Dumnezeu prin gândurile, cuvintele şi purtările lor.

În cazurile când duhurile emit purtări bune, din centrul inimii duhului, ies văpăi de energii asemănătoare cu focul şi fulgerele. Aceste energii emit un miros distinct, ca şi cum ar fi cel de pâine proaspătă înmuiată în vin adevărat. Am observat că atingerea de aceste fiinţe, aduce automat vindecarea multor boli de trup. Am stabilit că toate aceste fiinţe ce au pe timpul vieţii o comportare, adică o purtare exemplară a trupului fizic, după moarte, acest trup fizic nu este supus degradării precum cele obişnuite.

Când duhurile se vor apropia de desăvârşire, din acest centru, inimă a duhului vor ieşi neîncetat lumini argintii cu reflexe aurii. Va fi atunci semnalul că un astfel de duh a înţeles scopul său. Această menire a sa este ca el să creeze prin puterile sale de gând, cuvânt şi purtare, creaţii nepieritoare şi să nu distrugă creaţiile semenilor săi. S-a văzut pe toată perioada lungă şi zbuciumată a istoriei duhului şi se vede şi azi că orice abatere de la aceste legi cosmice atrage boli, suferinţă şi moarte sigură. În familiile noastre, în cercul nostru de prieteni şi în toată lumea vedem semeni de-ai noştri care emit din plăcere, curiozitate sau din neştiinţă gânduri, cuvinte şi purtări distrugătoare, urâte. Viitorul apropiat al acestor semeni ai noştri sunt bolile precum şi suferinţele de tot felul şi moartea în întuneric.

<u>Spiritul duhului</u> (vezi desen 8)

Despre spirit am vorbit pe larg în cartea „spiritul". Spiritul omului este desăvârşit. În el se află amintirile desăvârşirilor omului în decursul a miliarde de lumi în care a fost purtat până să fie adus în trupul de spirit şi în lumea spiritelor. Dacă cineva ar „face rost" de o cheiţă potrivită cu care să deschidă acest centru ar putea să se vadă pe el în toate lumile şi în toate trupurile pe care le-a avut în fiecare din acele lumi. Totodată ar putea să îşi vadă greutăţile pe care le-a întâmpinat în miliardele de lumi până să se desăvârşească în fiecare dintre ele. Totodată misiunea spiritului rămâne aceea de a se desăvârşi ca gând,

cuvânt şi purtare în duh. Putem afirma că în momentul desăvârşirii spiritului în duh, omul devine o „sine spirituală”. Acest lucru înseamnă că duhul va fi desăvârşit precum este spiritul. Spiritul duhului este poziționat în mijlocul trupului duh.

Spiritul tuturor spiritelor (amintirile tuturor duhurilor)
(vezi desen 8)

Acest centru energetic este aşezat la majoritatea duhurilor în dreptul buricului trupului fizic. În acest centru energetic sunt aşezate toate amintirile experiențelor omului respectiv, de când a fost el creat pentru întâia oară de Dumnezeu (amintirea a toate). Tot aici sunt experiențele personale ale tuturor oamenilor, ale tuturor ființelor îngereşti şi cele ale creațiilor, din toate lumile până în momentul în care a ajuns omul în lumea şi în trupul specific acestei lumi. Acest centru energetic este mai mare la oamenii mai vechi şi mai mic la oamenii creați de curând. Atât spiritul duhului cât şi spiritul tuturor duhurilor pot fi de mărimea unui pepene sau pot depăşi ca diametru sute de metri. Ca şi în cazul spiritului, dacă s-ar inventa cumva vreo cheiță cu care să deschizi acest centru, să-l accesezi cumva, orice om ar putea viziona după bunul plac toate istoriile lumilor şi ființelor create de Dumnezeu, de la începutul creării sale. Atât spiritul duhului cât şi spiritul tuturor spiritelor, se prezintă ca doi aştri strălucitoari, ce emit energii de gând, de cuvânt, de purtare şi de lumină. Fiind desăvârşit, spiritul emite o strălucire argintie cu reflexe aurii, dar şi sunete şi miresme minunate.

Pecetea apostolică (vezi desen 7)

Pecetea apostolică este un centru energetic specific duhului. Există duhuri care au în spirit aceeaşi pecete apostolică, însă specifică lor. Duhurile apostolice sunt oamenii care apreciază Planul lui Dumnezeu cu oamenii şi îi ajută pe semenii lor să se desăvârşească mai repede. Totodată aceste duhuri apostolice îşi abandonează evoluția lor pentru a-i întoarce la Dumnezeu pe semenii lor „rătăciți,” zeii, precum şi pe ajutoarele lor îngerii şi spiritele naturii căzute. Unele din aceste duhuri apostolice au fost ei înşişi în această postură. Aceste duhuri se află într-un număr foarte mare printre noi. Ei sunt foarte înțelepți deoarece au duh sfânt (lumină) în ei într-o proporție mult mai mare decât celelalte duhuri. Ei reuşesc întotdeauna să-i convingă şi să-i facă să înțeleagă pe semenii lor, că atunci când îşi folosesc greşit şi distructiv puterile lor de gând, cuvânt şi purtare, nu fac altceva decât să-şi distrugă familiile, semenii şi automat creația lui Dumnezeu. Apostolii duhuri arată oamenilor că întunericul din duhurile lor îi distruge şi pe ei deoarece se manifestă distructiv. Duhurile apostolice atrag pe semenii lor înspre biserici. Acolo aceste duhuri întunecate şi pline de boli şi de suferințe găsesc repede alinare, pentru că energiile lor murdare de gândurile, cuvintele şi purtările lor greşite sunt repede „spălate” de energiile de gând, cuvânt şi purtare pline de lumină care sunt prezente tot timpul în aceste temple ale Domnului. Duhurile apostolice sunt pretutindeni, atât în rândul slujitorilor lui Dumnezeu în biserică, cât şi în lume. Ei sunt curați cu gândul, iubitori şi îndelung răbdători. Cuvintele şi purtările lor față de familie şi de semeni sunt pline de lumină. Duhurile apostolice din lume sunt marii vizionari, clarvăzători şi

vindecători. Ei practică toate acestea prin ştiinţa lui Dumnezeu care este „arta de a lumina" a omului. Ei distrug sistematic învăţăturile zeilor şi învăţăturile ajutoarelor acestora, îngerii şi spiritele naturii căzute (diavolul, dracii şi demonii). Răul nu are nici un efect asupra lor şi nici puterile chiar desfăşurate ale celor răi, pentru că împreună cu aceste duhuri apostolice, este mulţime mare, nevăzută de duhuri luminoase care nu îi părăsesc niciodată. Acestea sunt sfinţii şi ajutoarele lor îngerii şi spiritele naturii luminoase. În urma studiului efectuat am văzut că duhurile apostolice sunt infiltrate în toate structurile sociale. Pecetea apostolică se prezintă ca un astru luminos. La cei mai vechi apostoli, acest astru emite o lumină strălucitoare şi blândă totodată, de culoare argintie cu reflexe aurii, semnul gândurilor, cuvintelor şi purtărilor lor bine intenţionate. Această pecete apostolică putem spune că este „un accesoriu în plus" al duhului. Prin acest astru care este şi o poartă de comunicare cu toate lumile duhurilor, duhul apostolic pleacă noaptea, când trupul fizic se odihneşte. În aceste lumi se întâlnesc toate duhurile apostolice. Ei smulg astfel multe duhuri din robia „celui rău" începând cu acele lumi, apoi îi salvează sufletul şi trupul fizic în lumea materială. Pecetea apostolică sau aşa cum mai este numită de către îngeri „poarta duhurilor către lumile lor" este poziţionată în partea dreaptă a pieptului duhului.

Pecetea mândriei

Pecetea mândriei este, putem spune o pecete „apostolică" a „celui rău". Aceasta este poziţionată tot in partea dreaptă a pieptului trupului duh. Prin clarvedere această pecete a mândriei seamănă cu o gaură neagră care absoarbe neîncetat energii de gând, de cuvânt, de purtare şi de lumină. Apostolii întunecaţi sunt zei mai mari sau mai mici din „coaliţia răului". Aceşti apostoli vin întotdeauna pe pământ aduşi prin împreunarea necurată, de regulă dintre un bărbat „făcut rău" şi o femeie curată sau oarecum curată cu gândul, cuvântul şi purtarea. Aceşti copii sunt crescuţi sub supravegherea nevăzută a multor duhuri necurate. După puterile lor şi după sarcinile cu care intră în lume, aceste duhuri apostolice strică prin gândurile, cuvintele şi purtările lor distructive, multe familii, pe mulţi din semenii lor şi automat creaţia lui Dumnezeu. Cei mai puternici dintre ei sunt iniţiaţi în artele zeilor şi propăvăduiesc ştiinţele lor. Apostolii întunecaţi sunt acei oameni, atât bărbaţi cât şi femei cu o minte „sclipitoare" în sensul rău al cuvântului. Toţi aceştia depărtează pe mulţi din semenii lor, de biserică şi de învăţăturile Domnului. Ei folosesc puterile de gând, de cuvânt şi de purtare foarte puternice pe care le-au primit prin învăţăturile zeilor. Astfel înrobesc şi spoliază de energie multe duhuri. Ei fac multe minuni şi multe vindecări trupeşti în numele propriilor zei. Totodată însă, de atunci încolo, duhurile lor sunt spoliate continuu de energie de gând, de cuvânt, de purtare şi de lumină. Am observat că în timp, aceste duhuri înrobite, odată secătuite şi nemaifolosind cerinţelor acestor apostoli se îmbolnăvesc crunt deodată, li se distrug familiile şi locurile de muncă. Apostolii întunecaţi sunt infiltraţi în toate structurile sociale şi sunt în toate locurile de pe pământ. Ei sunt în şcoli ca şi copii ce strică gândurile, cuvintele şi purtările celorlalţi. Îi găsim în licee, în facultăţi ori prin găştile de cartier, învăţând pe semenii lor să fie „şmecheri" şi să înşele cu gândul, cu cuvântul ori cu purtarea lor. Printre oamenii maturi, aceşti apostoli ajung să aibă mulţi bani din înşelăciunile lor cu care aduc pe semenii lor în pragul sărăciei şi disperării. Apostolii întunecaţi propăvăduiesc învăţăturile demonilor, care sunt manifestări necurate de tot felul: scandalurile, bătăile şi războaiele.

Prin gândurile, cuvintele şi purtările lor întunecate pe care le aduc cu ei în lume, apostolii întunecaţi se hrănesc pe ei şi pe semenii lor din regatele întunecate, din duhurile oamenilor, până îi seacă şi îi năruie definitiv. Apostolii întunecaţi luptă neîncetat cu apostolii luminaţi. Primii încearcă să aducă duhurile oamenilor, creaţia lui Dumnezeu în ruină, iar ceilalţi să restabilească pacea, iubirea între oameni şi belşugul. Răul lucrează printre oameni şi are multe feţe, dar întotdeauna binele triumfă. Pecetea mândriei, specifică apostolilor „celui rău", este la rândul ei o poartă întunecată către lumile întunecate, regatele zeilor, ale dracilor şi ale demonilor. Noaptea, când trupurile fizice se odihnesc, duhurile apostolilor întunecaţi pot să ajungă în toate lumile întunecate. Acolo ei „leagă" din nou pe semenii lor „dezlegaţi" de apostolii luminii pe pământ şi îi abat din nou din biserică, ca nu cumva să se curăţească duhul lor şi să vadă adevărul lui Dumnezeu şi poziţia lor de robi ai zeilor.

<u>Coroana domnească a duhului, sau steluţele duhului</u>

(vezi desen 9)

Banda de lumină din jurul capului duhului este specifică (ca şi inima aurică de altfel) corpului duh care se află în lumea de îndreptare, adică în lumea materială. Aceasta deoarece aceste două „organe" ale duhului se manifestă şi în lumea duhurilor şi în lumea materială, când duhul se exprimă prin suflet în trup şi aură. Astfel acestea sunt vizibile şi la nivel de duh şi la nivel auric. În jurul capului duhului gravitează aproximativ unsprezece steluţe deosebit de luminoase. Fiecare dintre aceste steluţe emite propria sa lumină, propriul său sunet şi propriul său parfum. Duhurile mai vechi au un număr mai mare de astfel de steluţe. Acestea pulsează ritmic, ca nişte „bliţuri" de la aparatele de fotografiat. Diametrul acestora nu depăşeşte trei centimetri. Între toate aceste steluţe se formează „flashuri" luminoase. De la distanţă, dau impresia unor benzi continue de lumini multicolore. La copii, banda luminoasă este mai apropiată de capul duhului şi mai mică. La oamenii maturi şi la cei bătrâni, această coroană este depărtată de capul duhului. Rostul acestor steluţe este de a înregistra, precum nişte camere de filmat, toate evenimentele vieţii duhului în trup fizic, dar şi toate evenimentele duhului pe tot drumul său de când este creat, până la desăvârşirea lui.

Primele trei steluţe din faţă înregistrează acţiunile omului aflat în stare de veghe. Toate cuvintele, toate gândurile şi toate purtările omului în familie, în relaţiile sociale şi în relaţia sa cu Dumnezeu sunt înregistrate acolo. Când acestea sunt distructive, steluţele se întunecă. Când aceste purtări sunt cuviincioase, steluţele luminează puternic. În partea din spate a capului duhului există alte trei steluţe care înregistrează comportamentul duhului în lumile duhurilor luminoase ori în cele întunecate. În lateral sunt două steluţe care înregistrează lumea animală şi vegetală, creaţiile lui Dumnezeu sau ale zeilor, în stare de veghe sau în stare de somn. Ultimele steluţe sunt canale de legătură cu fiinţele de lumină sau cu cele întunecate ce ajută ori năruiesc omul în stare de veghe, în lumea materială, sau în stare de somn în lumile duhurilor, pe unde este purtat ca urmare a alegerilor sale. La duhurile aflate în lumile duhurilor ori la cele aflate pe pământ, această bandă se vede diferit. La duhurile ce emit gânduri, cuvinte şi purtări bune, aceste steluţe strălucesc într-o lumină unică, argintie cu reflexe aurii. Toate la un loc, seamănă cu o coroană domnească, iar stelele par pietrele ce încrustează coroana. Duhurile care nu au gândurile, cuvintele şi purtările conform învăţăturilor lui Dumnezeu par să aibă pe cap o

coroană din lumină întunecată, iar steluţele par găuri negre ce absorb energii de gând, de cuvânt şi de purtare de la semenii lor pe care îi asupresc.

Datorită informaţiilor înregistrate prin intermediul acestor steluţe, omul este capabil, imediat după trecerea dintr-o lume în alta, să-şi amintească evenimentele existenţei în lumea din care pleacă, dar nu văzute prin ochii fizici, ci ca şi cum ar fi înregistrate de undeva de sus, de deasupra capului. Astfel nici un duh nu poate să susţină că a făcut binele, cu gândul, cu cuvântul ori cu purtarea pentru că îl dă de gol „chiar coroana sa”.

Inima duhului

Acest element ce intră în componenţa duhului are corespondent şi când acesta coboară în lumea materială. Atunci această „inimă” execută în jurul corpului o mişcare de rotaţie continuă, la numai căţiva centimetri de corp. Se prezintă ca un astru mic luminos. În interior se distinge un miez nu mai mai mic de un milimetru, care este înfăşurat în două învelisuri ce strălucesc continuu, unul într-o lumină galbenă, iar celălalt într-o lumină albastră. Îngerii veghetori ai omului din lumea fizică o numesc „inima fiinţei”. Ea emite un „bip” foarte scurt, atunci când trece prin dreptul inimii fizice. Această inimă este una dintre legăturile de gând, de cuvânt, de purtare şi de lumină, prin suflet cu trupul fizic şi aura umană. Prin acest proces de rotaţie, omul învaţă „tainele lumii” materiale. Acest proces se desfăşoară fireşte instantaneu fără a putea fi observat, pentru că lucrează la nivel „microscopic”. Atât porţile de comunicare de deasupra capului duhului cât şi cele aflate sub picioarele duhului, sunt organe energetice ce ţin strict de trupul duh. Acestea se manifestă si în aură atunci când duhul coboară în lumea materială.

Porţile de comunicare ale duhului cu lumile duhului
(vezi desen 11)

Porţile de comunicare ale duhului se văd ca trei astre deosebit de strălucitoare. Acestea nu sunt altceva decât „receptoare de energii de gând, de energii de cuvânt şi de energii de purtare”. Ele sunt dispuse pe linia divină, precum mărgelele pe o aţă. Prin acestea, duhul este capabil să recepţioneze energiile menţionate din toate lumile duhului. Primul astru se percepe ca şi cum ar fi construit din apă albastru-verzuie, luminoasă şi transparentă. Al doilea astru arată asemănător gheţii transparente, iar cel de sus, ultimul astru pare construit din fociar înăuntrul lui se văd fulgere. Când duhul se află în trup material, aceste astre devin foarte active în timpul somnului.

Porţile de comunicare ale duhului cu lumea de îndreptare (lumea materială) (vezi desen 11)

Aceste porţi de comunicare a duhului cu lumea materială, sunt specifice duhului când vine în lumea materială. Acestea sunt aşezate de Dumnezeu după ce duhurile au rătăcit căile Lui. Porţile de comunicare funcţionează ca supape de ejectare a răutaţii acumulate de duh. Prin aceste supape duhul scapă de răutăţile energetice de gând, cuvânt şi purtare întunecată pe care nu le poate suporta. Aceste energii negative sunt preluate de solul energetic al lumii de îndreptare (a lumii materiale.) Aceste supape care se percep ca

trei astre asemănătoare apei, gheţii şi focului sunt dispuse sub picioarele duhului, pe linia divină. Cand omul merge pe pamânt, acestea ramân în pământ. Faptul că omul s-a „cocoțat” de curând în structuri de beton şi sticlă, îl dezavantajează. La bloc trebuie să îți întrebi vecinii în ce cameră dorm, pentru ca linia lor divină să nu treacă prin tine şi astfel să preiei răutățile lui. Spiritele naturii veghetoare ale omului construiesc sisteme complicate de scurgere, nevăzute de ochii obişnuiți. Acestea seamănă la privit cu tuburi de energie de cuvânt, de gând şi de purtare, şi se văd ca apa, gheața şi focul. Din loc în loc aceste țevi se îmbină în noduri şi coturi, în funcție de camerele unde stau mai mult oamenii pe timp de zi şi de noapte. Spiritele naturii dispun aceste sisteme de deversare a răutăților omului, astfel încât nici un cot sau nod să nu se afle în vreo cameră locuită de locatari ziua sau noaptea. Atunci când oamenii schimbă brusc camera se întâmplă ca tocmai în acea cameră să existe astfel de coturi sau noduri pe unde circulă răutățile energetice ale oamenilor. În funcție de gradul de încărcare al acestor țevi, noduri sau coturi, oamenii pot fi afectați de aceste energii întunecate ale vecinilor.

Trecutul duhului sau pecețile „karmice”

(vezi desen 12)

Când vorbim despre trecutul duhului, ne referim la activitatea duhului de când a fost adus din lumea spiritelor în lumea şcoală a duhurilor. De asemenea ne referim la căderea duhului şi la rătăcirile sale, pe când era un zeu mai mare sau mai mic, timpul petrecut în regatele sale şi funcția deținută în ierarhia coaliției întunericului. De asemenea, pe corpul duh sunt vizibile „medaliile” duhului, însemnele şi podoabele sale care arată puterea atinsă de acesta înainte să se despartă de Dumnezeu. Pe corpul duh se mai citeşte şi colaborarea actuală a acestuia cu lumina sau cu întunericul, precum şi semnele puterii, peceți sau medalii care îi sunt puse ca semn al unei lucrări pe care o îndeplineşte. Într-un cuvânt aici poți citi cât de mult a greşit duhul, prin puterile sale dumnezeieşti de gând, cuvânt şi purtare, în relațiile de familie, sociale şi cu divinul în toate viețile sale petrecute până în acest moment.

În stânga pieptului se citeşte numărul vieților trăite de el ca familist. În funcție de numărul acestor vieți, pata din stânga pieptului se poate vedea ca o spirală sau ca o galaxie. Cea mai luminoasă stea este cea din mijloc. Ea reprezintă timpul pe care duhul l-a trăit învățând de la Dumnezeu. Apoi în spirală pe o astfel de „pecete karmică” sunt dispuse zeci, sute sau mii de steluțe care reprezintă viețile după cădere. La un moment dat, la toate duhurile sunt vizibile efectele jertfei pe cruce a Mântuitorului. Acest fenomen cosmic este înregistrat în fiecare duh prin influxul de lumină din viețile duhurilor, scăpate din întuneric şi robie şi readuse în lumină prin naşterea din nou a duhurilor. Steluțele duhurilor ce au venit după Hristos sunt din ce în ce mai luminoase. Acestea reprezintă viețile trăite sub auspiciu creştin.

Pata „karmică” din mijlocul pieptului reprezintă relația directă a duhului cu Dumnezeu, înainte şi după căderea sa, dar şi după naşterea sa din nou sub auspiciul lui Hristos.

Pata din dreapta pieptului duhului arată observatorului greşelile sau faptele bune din fiecare viață traită de acesta după cădere, față de îngeri, spirite ale naturii, lumea animală si vegetală din lumea de îndreptare (lumea materială).

Sigle, peceţi, medalii, podoabe, însemne ale duhului

Aceste însemne sau decoraţii pe care duhul le-a câştigat de-a lungul umblării lui prin lumile duhurilor se pot împărţi în trei mari categorii si anume:

1. decoraţiile primite în timpul când învăţa de la Dumnezeu
2. însemnele primite în timpul rătăcirii sale
3. însemnele primite după venirea lui Hristos.

1. Decoraţiile date de Dumnezeu

Atunci când un duh învaţă desăvârşirea, el deprinde tainele creaţiei nemuritoare prin puterile sale divine de gând, cuvânt, purtare şi lumină. Putem spune că atunci când el avansa în învăţătură, avansa şi în desfăşurarea de puteri. Atunci când veneau după el duhuri noi, lui i se repartizau un anumit număr de îngeri şi spirite ale naturii pe care trebuia să le înveţe tot ce ştia. Atunci i se punea pe veşmântul duhului un însemn de „comandă” pentru ca duhurile noi să asculte de el. Fiecare duh era specializat într-o putere anume, cum ar fi gândul. Alte duhuri erau specializate în desfăşurarea a două puteri sau trei, cum ar fi gândul, cuvântul sau purtarea. Alte duhuri erau specializate în a asigura continuitatea (viaţa unei creaţii anume) prin lumină un timp mai mic sau mai mare. Atunci fiecărui duh de acest fel i se punea un însemn de specializare, pentru a lucra doar cu duhurile „leneşe la aceste materii”.

2. Însemnele date de zei

Însemnele date de zei se percep clar pe veşmintele duhurilor. Aceste însemne se împart în trei categorii şi anume însemne de comandă, însemne de specialitate şi însemne de robie. Primele două se înscriu în aceleaşi criterii precum însemnele de comandă si specializare date de Dumnezeu. Doar că însemnele date de Dumenzeu depăşesc de miliarde de ori energia însemnelor date între zei.
Peceţile de robie sunt vizibile la nivel de corp duh pe frunte, pe ceafă, pe mâini sau pe diferite locuri de pe duh. Aceste peceţi de robie sunt înfierate pe oameni (în acelaşi mod în care se înseamnă animalele), de către zei, draci şi demoni. Ele sunt de patru forme şi categorii diferite şi anume peceţi de robie:

- de gând
- de cuvânt;
- de purtare;
- de lumină.

Duhurile ce poartă aceste peceţi de robie, sunt duhurile care odată eliberate din aceasta, se reîntorc la învăţăturile zeilor (diavolului), ale dracilor sau ale demonilor (îngeri şi spirite ale naturii căzute). Există printre noi foarte mulţi oameni care practică alte învăţături decât cele ale „artei de a lumina” a lui Dumnezeu. Aceştia devin robi în lumea noastră, dar sunt luaţi şi în regatele zeilor unde sunt dezbrăcaţi de puterea lor şi aruncaţi într-un ungher întunecat al regatului, numit iad. Aceste peceţi de robie sunt vizibile ca nişte forme geometrice din energie de gând, cuvânt, purtare sau lumină. În interiorul acestei peceţi se vede simbolul zeului devenit stăpân total al puterilor duhului înrobit. Prin aceste simboluri de pe peceţi ei fac minuni mari şi vindecări în numele

stăpânilor. Astfel strâng mulțime mare de adepți pe care îi inițiază în învățăturile întunecate. La sfârşit zeii (diavolii) dracii şi demonii, pun pecetea de robie cu mâna maestrului ce face inițierea.

3. Însemnele date duhurilor după venirea şi jertfa lui Hristos
(vezi desen 14)

Aceste însemne se aseamană ca tărie şi putere cu însemnele date de Dumnezeu duhurilor care sunt alături de el. Aceste însemne se pun atât duhurilor care vin în lumea de îndreptare, cât si duhurilor care se află în afara acestei lumi de îndreptare a duhurilor (lumea materială).

Aceste însemne sunt de diferite mărimi si forme, ca şi de diferite funcțiuni, cum sunt însemne de gând, însemne de cuvânt, însemne de purtare şi însemne de lumină. La privit ele par din apă, din gheată, din foc si fulgere sau din lumină. De acestea sunt prinse panglici de lumini diferite pe care sunt scrise în cuvinte (ce par scrise cu apă, cu zapadă şi gheață, cu fulgere, cu foc ori cu lumină) numele lui Dumnezeu. Prin aceste însemne, duhurilor nu li se fură puterile şi nu sunt trimise în iaduri după ce sunt folosite. Prin aceste însemne, puterile duhului sunt amplificate de nenumărate ori, în funcție de dorințele lui. Aceste însemne au înscrise în interiorul lor numele lui Dumnezeu, numele lui Dumnezeu Iubire (Hristos), şi numele lui Dumnezeu Lumina (Duhul Sfânt), adică numele pe care persoana lui Dumnezeu o are cand face o lucrare diferită de alta.

Aceste însemne sunt aşezate de către ființele amintite anterior, acelor duhuri care aleg lumina. Adică, aceştia aleg să se comporte cu prietenii şi cu duşmanii prin gânduri, prin cuvinte şi prin purtări iubitoare şi îndelung răbdătoare. Atunci când aceste duhuri aleg să ajute cu gândul, cu cuvântul ori cu fapta pe semenii lor, aceste sigle le permit ca ajutorul să vină mai repede.

Planul cuantic al duhului (vezi desen 13)

Planul cuantic al duhului se vede ca un cilindru ce închide în el duhul. Acest cilindru face posibilă „conservarea" duhului când el se află în lumea de îndreptare(lumea materială). Putem asemui acest cilindru cu un submarin prin care un om vede în apă. Acest plan cuantic este legătura duhului cu toate lumile duhurilor create de Dumnezeu. În interiorul acestui plan cuantic există miliarde de steluțe multicolore. Acestea sunt porți de intrare prin care duhul pleacă în starea de somn, când trupul fizic se odihneşte. Aceste porți comunică atât cu lumile luminoase cât şi cu lumile zeilor.

Lumina duhului (vezi desen 11)

Lumina duhului este diferită de la un duh la altul. Lumina duhului este o energie de culoare argintie cu reflexe aurii. Această lumină o au doar duhurile ce gândesc, vorbesc şi se poartă bine cu semenii lor. Duhurile care se poartă urât, greşit prin gând, prin cuvânt şi prin faptă cu familiile lor, cu semenii lor şi nu au o comunicare cu Dumnezeu, sunt întunecate în anumite părți ale duhului sau pe întregul corp al duhului. Aceste pete întunecate, sunt emblema bolilor, suferințelor şi durerilor declanşate de duh şi apar întotdeauna în urma greşelilor duhului. În funcție de boala respectivă se poate întocmi o hartă a bolilor duhului.

Linia divină a duhului (Vezi desen 10)

Linia divină a duhului este legătura duhului cu toate lumile duhurilor, dar în special cu „Împărăția lui Dumnezeu” adică cu lumea personală a lui Dumnezeu. Totodată este un mod de comunicare a duhului prin puterile sale de gând, de cuvânt, de purtare şi de lumină cu duhurile din toate lumile duhurilor. Linia divină a duhului se vede ca un tub de lumină gros de până la trei centimetri la duhurile mai vechi. Acest tub este format din energie de gând şi arată ca un fir de apă numai atunci când duhul corespondează prin gând. Înăuntrul acestui tub se află altul din energie de cuvânt. La privire acesta se vede ca o ninsoare de zăpadă, atunci când duhul corespondează prin cuvânt. Al treilea tub este format din energie de purtare şi se vede ca un fir de foc sau ca un fulger, când duhul corespondează în stare de veghe ori de somn, prin purtare, cu lumile duhului. Ultimul tub ce intră în alcătuirea liniei divine este alcătuit din energia luminoasă a celor trei tuburi. La privit seamănă cu un fir din lumina intensă argintie cu reflexe aurii. După aspectul liniei divine poți şti unde umblă în somn duhul, în lumile luminate sau în lumile întunecate. Atunci când duhul pătrunde în lumile luminate, linia divină este luminoasă, când duhul colindă în lumi întunecate, linia divină se întunecă în cele patru energii ce o compun (energia de gând, de cuvânt, de purtare şi de lumină). Atunci când linia divină devine ca o linie neagră, duhul are serioase probleme, iar existența sa trupească este în pericol.

Linia divină a duhului este specifică duhului, aşa cum linia divină a spiritului este specifică spiritului şi este total diferită de cea a duhului. Orice duh care vine prin ciclul de reîncarnare din lumile zeilor sau din lumea sa personală (dacă duhul era un zeu puternic şi vechi) în lumea de îndreptare a duhurilor (lumea materială) are o linie divină. Poți afla orientându-te după luminozitatea liniei divine cine este copilul care va veni pe lume, din lumină sau din întuneric. Poți afla de asemeni în ce lume pleacă un duh după ce îşi consumă timpul în lumea materială.

Astfel se poate vorbi despre o predicție foarte sigură studiind linia divină a unui duh în trei mari momente:

1. Înainte de naştere
2. După naştere şi în timpul vieții
3. Înainte de moartea fizică
4. După moartea fizică.

1. Linia divină înainte de naştere

Linia divină a fiecărui duh exprimă gândurile, cuvintele, purtările şi lumina lui. Este totodată pe lângă acest „act de identitate” şi un veritabil canal de comunicare cu toate lumile duhurilor, luminoase sau întunecate. Dacă un duh se comportă mincinos şi înşelător cu gândul, cuvântul şi purtarea, el comunică cu lumile întunecate în care sunt oameni răi ca şi el. Atunci când un astfel de bărbat însămânțează o femeie, introduce în ea pe lângă sperma materială şi contrapartea ei energetică. Aceasta este un amestec de energii de gânduri, de cuvinte şi de purtări întunecate, care posedă linia lor divină proprie. Această energie combinată cu linia divină a femeii însămânțate şi cu energia ei de gând, de cuvânt şi de purtare, formează viitorul vehicol ce cheamă pe lume un duh rău. Această

împreunare necurată face ca planurile dintre lumea materială şi lumile întunecate să se apropie. Prin coridorul format, vine viitorul copil, care este un zeu mai mare ori mai mic. Pentru ca acesta sa fie ocrotit împotriva lucrătorilor luminii el trebuie să vină însoțit de ajutoarele sale de dincolo, draci si demoni, sau de semeni ai săi zei mai mici. Pentru ca să poată fi posibilă această variantă, asupra bărbatului se „lucrează” întunecat cu mult timp înainte de a o cunoaşte şi de a însămânța femeia despre care vorbim. Această „lucrătură” întunecată constă în împingerea barbatului înspre împreunări necurate cu un număr mare de femei. Astfel, tot răul din ele se varsă în bărbatul care peste ani ajunge la femeia pe care o însămânţează. În acest mod, în această femeie nu se varsă numai răutățile bărbatului ci şi răutățile care au fost vărsate în el de femeile cu care s-a împreunat. Aceste răutăți sunt energiile rele de gând, cuvânt, purtare şi întunericul lor, a tuturor femeilor şi a tuturor bărbaților care s-au împreunat cu ele, şi care s-au împreunat cu bărbatul despre care vorbim. Şi aşa porțile răului sunt deschise chiar de cei ce fugeau de rău. Astfel, imediat după însămânțarea femeii, linia divină creată în pântecul mamei ne arată întotdeauna lămurit numele, vechimea şi apartenența duhului ce vine la naştere şi despre care ştim dacă face parte din coaliția întunericului sau din Împărăția lui Dumnezeu. Trebuie subliniat faptul că pentru fiecare tentativă de a chema la naştere fie duhuri puternice întunecate fie duhuri puternice luminoase, amândouă taberele lucrează prin jocuri întunecate sau jocuri luminoase. Opoziția la naştere, în timpul vieții şi la moarte a întunericului față de lumină este mare. Această opoziție naşte de nenumărate ori lupte ce durează mult şi la care participă mii de ființe duh din ambele tabere. Mereu există eroi din ambele tabere. Şi toate acestea se întâmplă atunci când linia divină a duhurilor din lumea de îndreptare (lumea materială) devine întunecată sau luminoasă. Într-un cuvânt, fluctuația liniilor divine, naşte războaie în cer si pe pământ, care pot duce la adevarate ”crakuri” de lumină sau întuneric în marea masă a duhurilor prezente pe pământ.

<u>2. Linia divină după naştere şi în timpul vieții</u>

Purtătorul de linie întunecată în timpul vieții arată un mesager al întunericului. Purtatorul de linie luminoasă, arată un mesager al luminii. Purtătorii de linie divină care sunt în lume şi a căror culoare şi lumină a liniei fluctuează, reprezintă duhurile intrate deja în ciclul reîncarnării. Ei sunt zeii întorşi de la rătăcirile lor. Pentru toate categoriile de duhuri se duc confruntări în gânduri, în cuvinte şi în purtări între fiii luminii şi fiii întunericului. Primii se ocupă de supraviețuirea duhurilor pe timpul vieții iar ceilalți de asimilarea energiei lor şi apoi de distrugerea lor.

<u>3. Linia divină înainte de moartea fizică</u>

Moartea fizică, este un fenomen cosmic ce prezintă o mare însemnătate „strategică” atât pentru tabăra zeilor cât şi pentru tabăra fiilor luminii. Trupurile lăsate „curate” de duhurile ce pleacă din lumea materială conferă putere de lumină sporită fiilor luminii asupra duhurilor de pe pământ. Trupurile lăsate „murdare” de duhurile ce pleacă din lumea materială, acordă aport de întuneric, lucru favorabil pentru „satan” adică pentru diavoli, draci şi demoni.

Un trup lăsat curat de un duh la plecarea sa, este un trup purtat de duhul ce s-a curățit de gândurile, cuvintele şi purtările lui distructive față de el însuşi, față de semeni

şi faţă de creaţia lui Dumnezeu. Un trup lăsat murdar este un trup întunecat, opus luminii. Există jocuri întunecate şi luminoase. Acestea sunt lucrări ale fiilor pierzaniei şi ale fiilor luminii. Ei crează situaţii de viaţă în jurul duhului care se află în preajma morţii trupului fizic. Fii luminii încearcă prin aceste jocuri să îl aducă în lumină pe cel întunecat, iar fii întunericului să îl coboare în întuneric. Când fii luminii izbândesc, linia divină a duhului devine luminoasă. Astfel linia divină luminoasă, deschide noi drumuri pe care vin la naştere duhuri disciplinate care s-au mai reîncarnat, iar trupul luminos lăsat de duhul ce pleacă permite fiilor luminii să păzească aceste duhuri mai bine. Când izbândesc fiii pierzaniei, situaţia se inversează, iar răul se amplifică.

---

4. Linia divină după momentul morţii

Există categorii distincte de duhuri ce nu sunt în măsură să plece spre lumile duhurilor, şi rămân pentru un timp mai mic sau mai mare între lumea materială şi lumile celelalte. Multe dintre acestea au liniile divine întunecate, iar multe au liniile divine luminoase. Pentru aceştia se duc confruntări armate crunte, pentru ca acel duh sa fie luat de rău sau să fie salvat de lumină.

–

Naşterea din nou a duhurilor

Naşterea din nou a tuturor duhurilor s-a întâmplat acum două mii de ani. Acesta este un eveniment si o minune dumnezeiască ce se întamplă odată cu fiecare copil ce se naşte în trup fizic şi se botează în biserică. Această minune a fost începută de o altă minune şi anume de coborârea lui Dumnezeu pe pământ, care s-a manifestat ca Iubirea Infinită. Pentru a înţelege pe deplin cum s-a realizat acest lucru să ne amintim lumea dinaintea venirii Lui pe pământ. Pe atunci „satan", „diavolul," dracii şi demonii aveau pe pământ puteri mari. Existau adevarate imperii şi regate, cu milioane de supuşi care li se închinau în duh, adică comunicau cu ei prin energiile duhului de gând, de cuvânt, de purtare şi de lumină. Prin aceste comunicări zeii si zeiţele primeau zilnic aport de energie care le amplifica de milioane de ori puterea lor. Aceşti zei si zeiţe au creat între ei chipuri şi asemănări după ei, adică fiii si fiice. La fel au făcut şi cu fiii şi fiicele oamenilor. Exemplul zeilor a fost urmat de ajutoarele lor îngerii şi spiritele naturii căzute. Ei au avut la rândul lor fii si fiice cu zeii şi zeiţele, între ei, şi cu fiii şi fiicele oamenilor. Toate aceste fiinţe au avut până în ziua de azi fii si fiice. Fii şi fiicele lor au umplut pământul şi există un număr foarte mare în ziua de azi pe pământ, în ţările necreştine. În acele ţări aceste sâmtemii (fii si fiice de zei) sunt în număr de multe miliarde. Zeii şi zeiţele au creat aceste fiinţe pentru ca ele să umple pământul si să se închine lor. Astfel zeii si zeiţele credeau că regatele lor şi ei înşişi vor dăinui veşnic fără Dumnezeu, „în ograda Lui". Zeii şi zeiţele erau însă nedesăvârşiţi. Ei aveau nevoie de energii zilnice de gând, cuvânt, purtare şi lumină, pentru a trăi mai departe. Fiind imperfecţi, zeii, zeiţele, oamenii, îngerii şi demonii au creat fii şi fiice muritoare ca şi ei. Toate aceste miliarde de sâmtemii trăiau o singură viaţă, după care se dezintegrau definitiv. Energiile din care fuseseră luate se întorceau înapoi. Energiile de gând (apa) se întorceau înapoi, energiile de cuvânt (gheaţa) se întorceau înapoi, energiile de purtare(focul) se întorceau înapoi şi energia de lumină

(lumina celor trei energii ce alcătuiau pământul) se întorcea înapoi. Lăcomia zeilor, zeițelor, dracilor şi demonilor devenea mai mare odată cu puterea lor. Ei au ajuns să ducă între ei războaie interminabile. Zeii mai mici erau despuiați de puterile lor, iar fii si fiicele lor erau măcelăriți sau făcuți sclavi de zeii mai puternici decât ei. Astfel cu puțin timp înainte de coborârea lui Hristos pe pământ, mulți zei, zeițe, draci şi demoni mai mici căutau scăpare la Dumnezeu, fugind de zeii cei mari. Toate aceste rele nu au fost pe placul Domnului, iar cruzimile zeilor şi zeițelor cu fii şi fiicele lor care mureau definitiv au întristat pe Dumnezeu şi pe toți fii luminii.

În aceste circumstanțe Hristos Domnul, a coborât pe pământ. Prin jertfa lui, El a legat continuu lumile luminoase ale duhurilor cu pământul fizic, prin miliarde de porți şi a întemeiat acolo biserici cereşti. Tot prin jertfa lui s-au trezit la viață toate duhurile moarte ale sâmtemiilor. Hristos le-a chemat din pământ, din foc, din apă şi le-a pus în loc de odihnă unde dorm până la vremea trezirii lor. Sângele nemuritor de gând, de cuvânt, de purtare şi de lumină al lui Hristos a picurat în pământul de atunci şi a făcut posibilă naşterea din nou a fiilor şi fiicelor de zei. Această înfiere este valabilă după jertfa lui Hristos pe cruce. Atunci s-a produs şi se produce în continuare până în ziua de azi naşterea în duh nou a tuturor fiilor de Dumnezeu rătăciți care se întorc la El. Această înfiere a sâmtemiilor (fiii şi fiicele zeilor) şi naşterea din nou în duh similar cu cel al fiilor lui Dumnezeu, creați după chipul şi asemănarea Lui se numeşte mântuire. Mântuirea este darul fără de plată al lui Dumnezeu, deopotrivă egal pentru fiii săi adevărați cât şi pentru copiii săi pe care i-a înfiat. Prin mântuire, amândouă categoriile se pot întoarce înapoi în lumea şcoală a duhurilor lui Dumnezeu de unde să îşi capete desăvârşirea. Copiii lui Dumnezeu o vor lua de la inceput, pentru că ei nu au fost învățați deloc de El şi nici nu au avut un trup şi puteri după asemănarea Sa. De aceea au fost numiți copii ai Lui. Fiii Lui rătăciți care se întorc, îşi reiau învățătura şi exprimarea puterilor din momentul căderii lor, şi nu de la început precum copiii lui Dumnezeu. De două mii de ani încoace Dumnezeu a făcut la „periferia” lumii şcoală a duhurilor, ca o continuare a ei, o lume numită astral. De acolo, zeii reântorşi vin în lumea materială de nenumărate ori pentru a se curăți de purtările lor greşite. Acest proces de reîncarnare nu este posibil pentru copiii înfiați ai lui Dumnezeu. Aceştia dorm în pământul lumii materiale până la vremea învierii lor. Acest timp este oarecum aproape deoarece regatele „răului” sunt de la o generație la alta mult mai puține. Toți zeii vor rămâne fără putere într-o zi şi vor fi absorbiți în lumea de îndreptare a duhurilor (lumea materială).

Mântuirea duhurilor este pentru toate duhurile lui Dumnezeu. În planul său de mântuire, Domnul urmăreşte ca nici un duh să nu piară, ci toate să se mântuiască (să se reîntoarcă în şcoala duhurilor) şi să aibă viață veşnică (să se desăvârşească în lumea şcoală a duhurilor).

Mântuirea reprezintă îndeplinirea neapărată a unor reguli de igienă la nivel de duh. Aceste reguli de igienă împiedică murdărirea şi îmbolnăvirea duhului în lumea materială. Această îmbolnăvire atrage după sine într-un timp mai scurt sau mai lung îmbolnăvirea trupului fizic. Pentru ca duhurile să se mențină curate, Hristos a aşezat locuri unde se curăță duhurile. Pe aceste locuri se află în amândouă lumile construcții în interiorul cărora lucrează zilnic „doctorii de duhuri”. Aceştia lucrează pe duhuri, extirpând bolile şi curățind în mod optim şi rapid pe cei ce vin aici. „Igienizarea” duhurilor se realizează prin energii de gând, cuvânt, purtare şi lumină. Aceste locuri le cunoaştem bine. Ele se numesc biserici. Există mulți oameni care pot remarca cele două lumi, şi cele două

biserici aşezate fiecare în lumea ei. În biserici, vindecările duhurilor de boli, se realizează zilnic şi pentru toate categoriile. În cele ce urmează vom descrie pe scurt cum se văd prin clarvedere bisericile din cele două lumi şi lucrătorii lor. Totodată vom descrie cum se vede prin intermediul clarvederii minunea naşterii din nou a unui duh sau minunea înfierii unui sâmtem şi naşterea din nou a duhului său. În acelaşi timp vom arăta cum se face practic curaţarea (igienizarea) unui duh care s-a îmbolnăvit din cauza rautăţii lui sau din cauza răutăţii semenilor săi. Vom discuta şi despre ce trebuie să facă un duh pentru a rămâne tot timpul vindecat la nivel de duh şi automat la nivel de trup fizic.

<u>Biserica materială vazută prin clarvedere</u> (vezi desen 15)

Nu se poate ca un om să nu fi intrat macar o singură dată în biserică sau măcar să nu fi trecut odată pe lângă vreuna.

O biserică este o construcţie prevăzută cu două, trei sau patru turle. Pe fiecare din acestea este aşezată o cruce. Contrapartea energetică a bisericii materiale este vizibilă prin clarvedere. Astfel, fiecare parte din biserică cu tot cu turla ei este alcatuită din energie de gând, din energie de cuvânt, din energie de purtare şi din energie de lumină. De regulă, prima parte de la intrarea în biserică este construită din energie de gând, şi de aceea biserica materială pare construită (atunci când o priveşti prin clarvedere) din energii asemănătoare apei verzi şi limpezi ca cristalul, din gheaţă transparentă ca diamantul, din foc ce aruncă fulgere şi din lumină argintie cu sclipiri aurii. Prin fiecare linie divină a fiecărei turle vine energie de lumină de gând, cuvânt şi purtare. În afara bisericii contrapartea energetică a terenului din lumea materială pare din ape adânci, pentru că este construit din energie de gând. În interiorul bisericii, podeaua este construită din cele patru energii. În biserică, un clarvăzător vede că păşeşte pe apă fără să se scufunde, pe gheaţă fără să alunece sau să cadă, pe foc şi fulgere fără să se ardă şi pe lumină fără să se topească. În faţa şi în spatele bisericii la o anumită distanţă de aceasta, există porţile de intrare şi de ieşire a duhurilor din această lume. Ele par ceţuri multicolore alcătuite din energii de gând, de cuvânt, de purtare şi de lumină. Aceste porţi sunt deschise permanent. Ele arată câteodată ca perdele suspendate din apă, gheaţă, foc si fulgere, sau din amestecul a toate acestea. La intrare în sfânta sfintelor, există o altă poartă principală alcătuită din aceleaşi patru mari energii divine. Ea se vede despărţind cele două lumi una de alta. Din punct de vedere energetic, preoţii ce intră acolo nu se mai află în lumea materială. Această poartă are dimensiuni uriaşe. Ea este preastrălucitoare şi pare o draperie uriaşă, suspendată care se vede precum apa verde şi transparentă, ca gheaţa străvezie, ca focul ce aruncă fulgere sau ca o lumină foarte intensă dar în acelaşi timp blandă, argintie cu reflexe aurii. Câteodată această poartă a lumilor pare întocmită din toate cele patru energii. Când biserica are patru turle, acolo este semn că lucrătorii luminii găsesc opoziţie întunecată puternică. Tot acolo se strâng la sfat de lumină mulţime de apostoli ai luminii, de sfinţi, de îngeri şi spirite ale naturii ce îi sprijină din faţă, din spate şi din laterale, în toată lucrarea lor. Din capetele crucilor de pe turlele bisericilor ies

fulgere de energii de gând, de cuvânt, de purtare şi de lumină. Aceste fulgere energetice din puterile duhului Dumnezeiesc, sunt chemate de toate duhurile ce îşi fac semnul crucii în momentele lor grele. Pe dată el se luminează cu duhul şi în preajma lor apar ajutoare de lumină gata să smulgă duhul din rău. Hainele materiale ale slujitorilor din biserica pamântească au contrapărți energetice. Acestea sunt alcătuite din cele patru energii. Privite prin clarvedere, straiele pământeşti ale preoților par confecționate din apă, zăpadă, foc, fulgere şi din lumini argintii cu reflexe aurii. Alte straie par întocmite din toate aceste energii. Duhurile preoților sunt alcătuite ca toate duhurile de altfel, din aceleaşi energii, de gând, de cuvânt, de purtare şi de lumină. Astfel prin clarvedere, un preot în timpul slujbei are părul ca apa, ca focul şi fulgerele, ca zăpada ori lumina argintie cu reflexe aurii. Tot aşa se poate spune şi despre ochii, fața şi trupul de duh al preoților ce slujesc în biserică. Aceste energii curate şi pline de lumină, arată gândurile, cuvintele, purtările şi lumina lor din timpul slujbei.

Fiecare biserică are un patron spiritual şi are înăuntrul ei chipuri de sfinți şi îngeri ai lui Dumnezeu. Toți aceştia şi ajutoarele lor sunt zilnic prezenți atât în lumea materială, în biserica materială cât şi în biserica cerească şi în lumea care o va schimba pe aceasta, când oamenii se vor muta acolo.

<u>Biserica cerească vazută prin clarvedere</u> (vezi desen 15)

Biserica cerească este construită din energii de gând , din energii de cuvânt şi din energii de purtare, toate acestea pline de lumină. Lumina lor este o lumină vesnică, de culoare argintie cu reflexe aurii. Duhurile slujitoare din acele biserici lucrează pentru ca toate duhurile din lumea fizică să vină la biserică din timp în timp, pentru a fi curățate de bolile şi de neputințele lor născute din folosirea greşită a puterilor de gând, de cuvânt, de purtare şi de lumină. Fiecare biserică este condusă de un duh de om. Aceste duhuri conducătoare ale bisericilor văzute şi nevăzute sunt duhuri de oameni, foarte curate în gândul, cuvântul şi purtarea lor. Ei sunt sprijinitori ai mântuirii tuturor duhurilor rătăcite de oameni, (zei si zeițe), îngeri şi spirite ale naturii căzute. Fiecare duh conducător al bisericii are mulțime de ajutoare de sfinti, îngeri şi de spirite ale naturii luminoase. Cu toții îngrijesc de porțile de intrare şi de ieşire din lumea materială. În acelaşi timp ei cunosc toate greutățile duhurilor ce țin de biserica respectivă, şi concep situații de viață prin care ajută aceste duhuri. Aceste scenarii sunt adevărate jocuri ale vieții. Prin aceste jocuri ale vieții, întunericului i se opune lumina, astfel că ce este mort şi pierdut este ridicat la viață. Şi toate acestea se fac prin cele patru puteri ale duhurilor: de gând, de cuvânt, de purtare şi de lumină.

<u>Jocurile vieții duhurilor</u>

Jocurile vieții desfăşurate de conducătorii bisericilor constau în a aduce oamenii la biserică pentru a fi curățați, pentru ca bolile lor să nu se întindă de la unii la altii.

<u>Există trei mari categorii de jocuri:</u>

- jocurile dinaintea naşterii şi dinaintea botezului;
- jocurile dinaintea căsătoriei;

- jocurile vieţii mature;
- jocurile dinaintea morţii.

Toate aceste jocuri sunt construite ca scenarii de viaţă în care oamenii să vină la biserică înaintea a trei evenimente cruciale din viaţa lor şi anume:

- botezul lor;
- căsătoria lor;
- mersul vieţii:
  - de familie;
  - social;
  - în legătură cu Divinul.
- moartea fizică.

Botezul duhurilor

Botezul duhurilor este necesar pentru fiecare duh .

- Astfel dacă duhul vine în întuneric, el este născut din nou în lumină şi astfel mântuirea lui poate fi posibilă.
- Dacă duhul a fost îmbolnăvit înainte de a se naşte prin împreunarea necurată dintre mama şi tatăl său care nu sunt căsătoriţi în faţa lui Dumnezeu, prin botez duhul se curăţeşte de bolile sale.
- Prin botezul de rit creştin, fiii şi fiicele de zei primesc duh nou şi sunt înfiaţi de Dumnezeu.
- Duhurile zeilor ce doresc reîntoarcerea la Dumnezeu se nasc din nou în lumină.
- Botezul duhurilor în biserică şi naşterea din nou a duhurilor se fac prin energiile de gând şi cuvânt şi prin energiile de purtare şi lumină. Slujitorii din biserica cerească lucrează prin slujitorii din biserica lumească cu puterile lor nemuritoare de cuvânt şi punerea mâinilor. Aceste energii se văd prin clarvedere ca energii asemănătoare apei şi focului.

Căsătoria duhurilor

Este o acţiune energetică prin care duhurile viitorilor soţ şi soţie se curăţă. Astfel dispar bolile lor la nivel de duh şi la nivel de trup fizic. Gândurile, cuvintele şi purtările lor devin luminoase şi aşa pot aduce pe lume duhuri la fel de luminoase ca şi ei.

Mersul vieţii duhurilor

Pentru bunul mers al vieţii duhurilor, Hristos a orânduit slujbele din biserică. Atât în biserica cerească cât şi în biserica pământească se ţin aceste slujbe pentru bunul mers al familiilor duhurilor venite în lumea de îndreptare a duhurilor (lumea materială). Aceste slujbe nu sunt altceva decât acţiuni energetice de curăţare a duhurilor de bolile lor, apărute prin gândurile, cuvintele şi purtările lor greşite. Aici amintim sfântul maslu şi spovedania. Totodată slujbele în cauză sunt făcute şi pentru a înştiinţa duhurile oamenilor în trup fizic, despre principalele reguli de igienă, pe care dacă omul le respectă va trăi în pace, fericire şi belşug. Aceste reguli constau în antrenarea în timp a oamenilor, pentru a se manifesta fără greşeală cu gândul, cu vorba şi cu fapta, în trei mari direcţii şi anume:

- în familie;
- în relațiile cu semenii;
- în comunicarea cu Domnul Dumnezeu.

În biserică, aceste reguli de igienă pentru duh se numesc cele zece porunci. Acestea arată necesitatea păstrarii luminii şi vindecării primite de duh, prin purtarea lui bună față de semeni, familie si Dumnezeu.

1) „Să iubeşti pe Dumnezeul tău...”
2) „Să respecți pe tatăl şi pe mama ta ca să-ți meargă bine.”
3) „Să nu gândeşti, să nu vorbeşti şi să nu te porți urât cu semenul tău, nici cu femeia lui, nici cu bunurile lui.”.....

Şi aşa, în biserică, omul după ce este vindecat de bolile lui, i se spune cum să se comporte ca să nu se îmbolnăvească iarăşi.

<u>Slujba de înmormântare</u>

Spovedania dinaintea trecerii din lumea aceasta, este necesară duhului pentru a fi curățit în ultimul moment de bolile şi de întunericul din el. Slujba de înmormântare este necesară pentru toate trupurile fizice, pentru ca acestea să fie curățite de întuneric, iar lumea materială să sporească în puterea de lumină, necesară lucrătorilor luminii pentru a-i întoarce pe cei răi de pe drumul lor întunecat. Tot slujba de înmormântare este necesară pentu fii şi fiicele zeilor şi ale zeițelor, care trebuie să adoarmă în lumină, curățiți de bolile şi de întunericul din duhurile lor şi din trupurile lor care nu trăiesc decât odată şi care vor fi treziți la vremea lor.

<u>Legăturile spiritului cu duhul</u> (vezi desen 16)

La fii şi fiicele zeilor nu putem vorbi de un spirit similar fiilor de Dumnezeu. La fiii de Dumnezeu, creați după chipul şi asemănarea Lui se percep legături energetice între planuri cuantice şi între spirit şi duh.

Legătura dintre planul cuantic al spiritului şi planul cuantic al duhului, se face prin unirea liniei divine a spiritului cu cea a duhului. Legăturile energetice dintre spirit şi duh se realizează prin organele spiritului şi cele ale duhului. Astfel la nivel de puteri, există legături energetice de gând, de cuvânt, de purtare şi de lumină între spirit şi duh. Tot aşa există legături între spiritul spiritului la nivel de spirit şi spiritul duhului la nivel de duh. Aceste fire de legătură se văd precum ațe luminoase ce par construite din apă, gheață, foc, şi lumină argintie cu reflexe aurii. Aceste legături de energie dintre spirit si duh, sunt păzite de conducătorii de biserici şi de mulțimea lor de ajutoare pentru ca să nu fie desfăcute. Odată desfăcute aceste legături, spiritul este despuiat de duhul său şi de puterile sale şi poate fi posedat şi folosit de către zei şi ajutoarele lor. De aceea sfinții şi patronii bisericilor cereşti şi pământeşti, veghează neâncetat la apărarea acestor legături.

Se poate remarca prin clarvedere un duh de om plin de lumină curată ce vine din gândirea, din vorbirea şi din purtarea lui fără pată față de Dumnezeu, față de semenii lui, față de creația lui Dumnezeu. Numele acestui duh ce a trait cândva pe pământ este cunoscut în biserica creştină ca sfântul mare mucenic Pantelimon. Amintirea numelui său se pomeneşte pe 27 iulie a fiecărui an. Duhul său măsoară aproape doi metri, părul şi barba sa par din zăpadă, ochii săi par stele. Haina sa este precum soarele, iar brâul şi

încălțările sale sunt din foc şi fulgere. Pe cap poartă coroană din lumină. Pietrele de pe ea şi de la inelul din mâna dreaptă sunt ca stelele de pe cer. În acatistul sfântului mare mucenic Pantelimon ni se dezvăluie minunile săvârşite de duhul său prin puterile sale luminoase de gând, cuvânt şi purtare, din timpurile lui de pe pământ. Tot în acatistul lui ni se spune despre lucrul său în biserica cerească şi pământească. Activitatea acestui mare mucenic constă în scoaterea duhurilor de sub influența şi de sub jugul zeilor şi a slujitorilor acestora, diavoli, draci şi demoni (zei mai mici, îngeri căzuți şi spirite ale naturii căzute). Acest sfânt conducător al bisericilor ce poartă numele său, luptă pentru mântuirea duhurilor de bolile sufletului şi trupului, suflet şi trup cu care duhul intră în lumea de îndreptare a duhului (lumea materială).

Condacul 1:

„Înaintea celui cu chip şi nevinovăție îngerească, Pantelimon, care prin nestrămutata credintă, s-a învrednicit a sta alături de scaunul nemuritorului Împărat, ridicăm rugăciunile noastre, şi cerem să ne asculte durerile şi cu puterea ce-i este dată de la Dumnezeu, ca un doctor fără de arginți, să ne cerceteze degrab, şi să înlăture de la noi bolile sufleteşti şi trupeşti...”

Condacul 2:

„De mic rămas fără mamă, sfinte, ai fost dat de tatăl tău la învățături nedumnezeieşti, şi la meşteşugul vindecărilor cu puterea zeilor, dar ca o trestie nefrântă ai rămas în mijlocul vânturilor vrăjmaşe, şi nu ai găsit alinare, până ce n-ai aflat calea Dumnezeului celui adevărat”.

Icosul al treilea

„Râvnă multă ai pus, sfinte, ca să întorci de la închinarea la zei, către Domnul chiar pe tatăl tău, dar el tot păgân a rămas, până ce a văzut tămăduirea pe care a-i dat-o în numele lui Hristos unui orb şi atunci împreună cu acela a primit botezul.”

Condacul al şaselea:

„Pe gânduri ai pus pe cei ce te chinuiau, sfinte, şi erau încruntați la față şi la duh. Se întrebau de unde ai atâta putere şi de ce zeii nu te pierd?”

Condacul al şaptelea:

„Zile de-a rândul ai fost chinuit, sfinte, dar acestea mai multă răsplătire ți-au adus şi mulțumirea mai mult ți-a crescut, când cu chinurile toate, dar mare ai aprins în inimile multora să părăsească zeii şi să treacă la Hristos, cântându-i „Aliluia!.”

Icosul al 11-lea

„Bucură-te, mult lăudatule de puterile cereşti;
Bucură-te, că de pământ, nicidecum nu te-ai depărtat;
Bucură-te,că în rugăciuni pe orice creştin ai ascultat;
Bucură-te, că ai fost încoronat cu nepieritoare cununi;
Bucură-te, piatră la temelia creştinătăţii;
Bucură-te, înfrângător al zeilor.”

Icosul al 12-lea

„Şi după moarte ai săvârşit minuni, Pantelimoane, căci în loc de sânge, lapte a curs din grumazul tău, şi măslinul de care ai fost legat spre tăiere, în vederea tuturor s-a umplut de roade; de aceea iarăşi auzi de la noi:

- Bucură-te, bucuria Tatalui;
- Bucură-te, lauda Fiului;
- Bucură-te, desfătarea Duhului Sfânt.

Condacul al 13-lea

„Sfinte Mare mucenice si tămăduitorule, Pantelimoane, ţie îţi vărsăm durerile noastre de multe feluri şi tu fără întârziere, cu puterea ce o ai de la Dumnezeu, spre care ne eşti mijlocitor, auzind suspinuri înăbuşite în noapte, în zi, în pat de suferinţă, în călătorii, fiii celor ce se roagă ţie, după nevoile fiecaruia: celor neliniştiţi , liniştitor, celor asupriţi, apărător, celor în primejdii, izbăvitor, celor învăluiţi în păcate, scutitor, rătăciţilor îndrumător, bolnavilor deplin vindecător, orfanilor - tată, văduvelor – părinte, soţilor întăritor în căsnicie, celor porniţi cu răutate, îmblânzitor şi ne întăreşte în faţa necazurilor, căci suntem slabi şi istoviţi, sfinte, şi astfel cu puterea ta, descătuşat de bolile noastre să petrecem în mulţumire, cântând lui Dumnezeu:”Alliluia!”.

În urma a cincisprezece ani de studiu prin clarvedere am stabilit că toţi aceşti conducători ai bisericilor lucrează pentru fiecare duh ce li se încredinţează la naştere.

Aceşti prinţi ai bisericilor ajută zi şi noapte, atât în starea de veghe cât şi în starea de somn, ca duhurile pe care le păstoresc să umble curate ca gând, cuvânt şi purtare în familiile lor, în relaţiile cu semenii şi în legătura lor cu Dumnezeu şi cu creaţia lor. Aceşti prinţi ridică bolile duhurilor şi veghează ca la plecarea lor din lumea materială să lase în urmă un trup curat prin care s-a gândit, s-a vorbit şi s-a purtat fără greşeală. Puterea lor este neasemuit de mare. Sfinţii patroni ai bisericilor îngrijesc în acelaşi timp de spirite dar şi de duh, suflet, trup fizic şi aură umană.

Sufletul

Sufletul este un accesoriu indispensabil necesar duhului pentru a cobori în lumea de îndreptare. Sufletul este o haină alcătuită din lumină, prin care se exprimă duhul în

lumea fizică, pentru a nu fi recunoscut de zeii pe care i-a părăsit, când s-a întors din zona lor de influență. Astfel sufletul este noua față a zeului de altădată, care de frica zeilor mai puternici ce umblau după el să îi ia puterile s-a întors de la relele sale la Dumnezeu. Ca spiritul şi duhul, sufletul are istoria sa aparte, are organele şi puterile sale, dar totodată, este supus morții, distrugerilor şi bolilor născute din întrebuințarea greşită a puterilor sale de gând, cuvânt şi purtare. Despre acestea vom vorbi însă în amănunt în cartea urmatoare, numită ”Ce este sufletul?”

***

Bolile de duh (vezi desen 17)

Se pot urmări concretizările duhurilor, încă din burta mamei. De asemenea se pot percepe cazurile când duhurile se îmbolnăvesc dar şi modalitățile de tratare tratare energetică prin care se înlătură bolile respective.

Harta bolilor duhului

Se poate vorbi de patru categorii de boli ale duhurilor şi anume:
- bolile de gând
- bolile de cuvânt
- bolile de purtare
- bolile de lumină

Aceste tipuri principale de boli pot fi contractate de duh din trei mari direcții:
- de la părinți
- de la semenii lui
- din cauza lipsei de comunicare cu Dumnezeu a părinților

Bolile de gând ale duhului

Bolile de gând ale duhului se prezintă ca energii întunecate ce corodează corpul duh şi legăturile lui cu sufletul la nivel de putere de gând. În acest caz sufletul nu se mai poate comporta ideal, ci greşit. Copilul se poate naşte cu tulburări ale creierului

Bolile de cuvânt ale duhului

Bolile de cuvânt ale duhului sunt energii negative ce corodează duhul şi legătura lui cu sufletul în zona puterii de cuvânt. Astfel prin tăieturile din locurile atacate, sângele de cuvânt se scurge. Apar dureri şi şi boli de cuvânt ale duhului. Datorită distrugerii legăturii cu sufletul şi acesta se îmbolnăveşte. Copilul riscă să se nască cu afecțiuni de auz, văz, miros, vorbire sau de respirație.

Bolile de purtare ale duhului

Bolile de purtare ale duhului sunt efectele pierderii de sânge de purtare, la nivel de putere de purtare, sub acțiunea atacurilor energetice de purtare venite din exterior. Legăturile la nivel de putere de purtare ale duhului cu sufletul sunt aproape compromise. Copilul se poate naşte cu afecțiuni grave ale trupului de la umeri în jos.Aceste afecțiuni se pot transfera în trupul fizic imediat sau la un timp oarecare de la naştere.

Bolile de lumină ale duhului

Bolile de lumină ale duhului sunt boli grave la nivel de gând, cuvânt şi purtare. În cazul acestor boli, duhul nu se mai poate lega de suflet şi nici de trupul fizic, fiind astfel nevoit să renunțe la încarnare. Există forme de boli de lumină mai diluate, care presupun naşterea copilului cu forme grave de afecțiuni ale sângelui.

NAŞTEREA DUHULUI ÎN BURTA MAMEI

Naşterea duhului în burta mamei pesupune ca legăturile spiritului cu duhul să fie într-o proporție luminoasă de minimum 50%. După trei luni de zile de la venirea spiritului în burta mamei, spiritul deja a stablizat legăturile lui prin duh, cu duhurile din familie, cu duhurile semenilor şi cu duhul lui Dumnezeu. Aceste legături le face spiritul prin duh, la nivel de cele patru puteri. De gând, de cuvânt, de purtare şi de lumină. După cele trei luni, urmează alte trei luni prin care spiritul îşi crează sufletul. El face acest lucru prin cele patru puteri. Tot prin aceste puteri, spiritul leagă duhul de sufletul său, de sufletele familiei, al emenilor şi de sufletul lui Dumnezeu.

Bolile transmise sexual

Contactul intim nu se stabileşte între părinți doar la nivel de corp fizic. Acesta este şi o degajare ale celor patru puteri la nivel de spirit, duh, suflet şi aură. Astfel se crează suportul energetic pe care se clădeşte viitorul corp fizic al copilului în burta mamei. Întotdeauna, bolile energetice ale duhurilor părinților se transmit duhului copilului. Există cazuri în care părinții au mai avut sau au în continuare după procreere, mai mulți parteneri intimi. Astfel părinții preiau de la toți aceştia bolile lor de duh, pe care le transmit şi duhului copilului. În aceste cazuri ei aduc pe lume un copil bolnav, cu carențe şi supus prea uşor la influențele zeilor.

La editura Muşatinii a apărut:

„Ce este spiritul?"

În curs de apariție la aceasta editură:

- „Ce este sufletul?"

- „Ce este trupul fizic?”

- „Ce este aura umană?”

- „Ce sunt plasele mesianice?”

- „Bolile nevăzute şi vindecarea lor”.

<u>Din cuprins</u>:

- Bolile dinaintea naşterii
- Bolile din perioada naşterii
- Bolile din timpul vieții
    - la nivel de:
        - spirit;
        - duh;
        - suflet;
        - trup fizic;
        - aură umană.